

Незагойна рана

«Не переймайтеся, мамо, своєю старістю. Я вас ніколи не покину... Ось тільки закінчимо війну»

Фото з домашнього архіву Оксани ІВАНУШКО.

Роман Іванушко захищав Україну і в АТО, і під час повномасштабної війни, бо його шоферський хист був на вагу золота.

– Як довоюю, то добудуємо нашу хату, заживемо, будемо хазяйнувати, як у мирні дні! – мріяв цьогоріч, 26 лютого, на своєму подвір'ї в селищі Мар'янівка Луцького району Роман Іванушко

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Того дня він, старший солдат, вдарив водій взводу боєприпасів повертався з десятиденної відпустки в пекло війни й такими зворушливими словами казав: «До

побачення», – неньці, великій родині та рідній землі.

Оксана Остапівна вдівлялася в обличчя своєї середульшої дорослої дитини-воїна та ладна була віддати все, аби знову побачити свого Романа господа-

«Всі, хто знав цього доброзичливого та порядного чоловіка, не стримували жалю та сліз, йдучи за його домовиною.»

рем біля залитого ним фундаменту, заклопотаним механіком біля автівки, улюбленцем великої родини й середнього мирного спокою почуватися найщасливішою матір'ю в світі.

...Не сталося. Через 23 дні всі, хто знав

цього доброзичливого та порядного чоловіка, не стримували жалю та сліз, йдучи за його домовиною. Серце Романа Іванушка зупинилося на бойовому посту неподалік села Нікополь Ізюмського району Харківської області.

Історія невимовного болю – на с. 3

Знай наших!

Володар журналістського «Оскара» Анатолій НИКОНЮК: «Мій робочий день починається о 4:30»

Цьогоріч 6 червня, в День журналіста України, в світлиці заслуженого працівника сільського господарства України, депутата Волинської обласної ради, чепусного громадянина Луцького району, засновника та багаторічного керівника ТЗОВ «Городище» Анятолія Никонюка на чільному місці з'явилася чергова «Оскара» від газети «Волинь» і Волинської обласної організації Національної спілки журналістів України. Славний в Україні аграрій удостоївся премії імені Степана Сачука «За служіння суспільству»

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Ексклюзивну відзнаку головного редактора газети «Волинь» Олександр Згоранець вручав, щиро мовлячи: «Пане Анатолію, на таких людях, як ви, тримається українська земля.» А про що думав поцілований Богом хлібороб, приймаючи їх та статуетку – символ найвищого визнання журналістами

«Пане Анатолію, на таких людях, як ви, тримається українська земля.»

краю, а отож і багатосічною спільнотою їхніх читачів, читайте, як мовиться, з перших уст.

Вітаємо

подружжя ЦЕКОТІВ – Івана Федоровича та Тетяну Михайлівну

із сапфіровим весіллям!

13 червня 45-й рік подружнього життя святкує шанована сім'я Цекотів – Іван Федорович та його кохана дружина Тетяна Михайлівна з села Піща Ковельського району.

Сорок п'ять років разом – це вже не просто дата, а справжня історія кохання, виткана з турботи, терпіння й ніжності. Таке свято називають сапфіровим весіллям, адже сапфір – камінь вірності, мудрості й чистоти почуттів.

За цей час подружжя пережило все: і щасливі миті, і життєві випробування, але головне – зберегло найцінніше – любов і взаємну повагу. 45 років подружнього життя – це для дітей, онуків приклад справжнього сімейного щастя.

У цей день хочеться сказати найтепліші слова, побажати здоров'я, миру, затишку й нових спільних світанків!

Сорок п'ять – прекрасна дата,
Сяє камінь – ваш сапфір!
У цей день хочемо побажати
Вам здоров'я, щастя, мир.
Пів століття майже разом
Крок за кроком, день за днем.
Хай дім ваш, повна чаша,
Буде вкрита лиш добром.
Хай онуки й діти славні
Заселяють ваш поріг,
Будуть дні завжди безхмарні,
А в душі – любові оберіг!

До привітань приєднуються сини, невістки, онуки і вся велика родина

Цьогорічні журналістські «Оскари» поєднали силу землі й силу слова: Анатолія Никонюка відзначили за служіння суспільству, Ірину Кравчук – за сміливість у журналістиці.

Журналістська премія імені Степана САЧУКА «За служіння суспільству»

нагороджується директор ТЗОВ «Городище»

Анатолій НИКОНЮК

Газета «Волинь» (6 червня 2026 року)

ВОЛИНЬ

Інтерв'ю з ушавленим аграрієм – на с. 6

Пульс тижня

Артем Шульга отримав 200 балів на НМТ з англійської мови

Такий бомбезний результат продемонстрував випускник із Локачів

Василь РОГУЦЬКИЙ

Учень 11 класу ОЗЗСО «Локачинський ліцей» Артем Шульга отримав максимальні 200 балів з англійської мови на національному мультипредметному тесті 2026 року.

Високий результат випускник продемонстрував під час складання НМТ 4 червня.

У ліцеї привітали Артема з вагомим досягненням та подякували педагогам, які допомагали йому готуватися до іспиту. Це один із перших відомих 200-балних результатів серед учасників тестування у громаді цього року.

Усього у 2026 році на Волині НМТ складають близько 13 700 учасників. ■

На Волині мобілізували священника УПЦ

В установі настоятелю стало зле, дружина вимагала викликати медиків

Діна ВОГОНЬ

Інцидент стався у Володимирі, коли священник повертався з лікарні разом із своєю вагітною дружиною. Про це повідомили у Володимир-Волинській єпархії упц (московського патріархату). Там стверджують, що «на очах дружини до настоятеля Преображенського храму УПЦ в Осмиговичах, протоієрея Богдана Кацевича підбігли співробітники ТЦК, після чого, не пред'явивши жодних пояснень, застосували силу, заломили руки і заштовхали священнослужителя в автомобіль».

Також зазначають, що під час перебування в ТЦК у протоієрея Богдана Кацевича стався серцевий напад. Дружина священника вимагала допуску медиків до чоловіка, перебуваючи біля будівлі ТЦК. Лише після цього до нього пройшли працівники швидкої допомоги.

Як відомо, священники української православної церкви (московський патріархат) не можуть отримати відстрочку від мобілізації через механізм бронювання для священнослужителів. упц не внесено до Переліку критично важливих через проблеми з юридичним статусом, оскільки не виконано вимоги закону щодо зміни назви. ■

Центральна виборча комісія України 1 червня визнала політолога, уродженця Волині Миколу Давидюка обраним народним депутатом від політичної партії «Голос» замість Володимира Цабалю, який достроково склав мандат. Микола Давидюк народився у селі Переспа Рожницького (нині – Луцького) району Волинської області 18 липня 1988 року.

Щомісяця Волинь відправляє в українську скарбничку понад мільярд гривень: за підсумками січня–травня 2026 року до загального фонду держбюджету волинянами сплачено 5 мільярдів 767 мільйонів гривень. Це на 24,3 відсотка перевищує аналогічні показники торік (плюс 1 мільярд 128 мільйонів гривень).

ВОЛИНЬ

ЗАВДЯКИ ЦИМ ДОБРИМ ЛЮДЯМ І НАШИМ ПАРТНЕРАМ ІЗ «УКРПОШТИ» ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ» ЩОТИЖНЯ ПОТРАПЛЯЄ НА ФРОНТ:

✓ ТЗОВ «Городище» Луцького району (директор Анатолій НИКОНОК)

✓ Нововолинський олійний завод (директорка Вікторія БУБЕЛА)

✓ СГТОВ «Лище» Луцького району (директор Святослав КАРБОВСЬКИЙ)

✓ С(Ф)Г «Зоря» Луцького району (директор Степан САЙКЕВИЧ)

✓ ПП «Макс Ком» Луцького району (директор з виробництва Тарас ЩЕРБЛЮК)

✓ ТОВ «П'ятидні» Володимирського району (директор Валерій ДІБРОВА)

✓ СТЗОВ «Облапське» Ковельського району (директор Леонід САМЧУК)

✓ СГТОВ «Романів» Луцького району (керівники Віталій ЗАРЕМБА та Василь НАЗАРЧУК)

Ви теж можете допомогти у виготовленні інформаційних снарядів. Приєднуйтеся! Тел: 0661338688.

Економіка

Шахтарі без копійки, а керівництво – з мільйонними преміями

Аудит ДП «Волиньвугілля» шокував цинічними схемами

Наталія НЕКОЗ

Державне підприємство «Волиньвугілля» роками працювало в інтересах окремих груп, а не держави та шахтарів. Йі поки борги із заробітної плати працівників зростали, з підприємства вибувало стратегічне майно, здійснювалися сумнівні операції з обладнанням, а контроль за вугільною продукцією був фактично втрачений.

Про це повідомляє Міністерство енергетики України.

Серед виявлених порушень:

► продаж критично важливого обладнання шахти «Бужанська» за заниженими цінами та непрозорими схемами.

Обладнання, на придбання та ремонт якого держава витратила 10,6 млн гривень, у 2024 році реалізовано втричі дешевше – за 3,3 млн грн. У торгах брали участь дві приватні компанії, пов'язані між собою через одну й ту саму особу. Тож про реальну конкуренцію не йдеться. Сьогодні державна шахта працює на устаткування, яке їй не належить, а власник вже вимагає повернення майна. Тобто держава повністю залежна від приватної структури. Це створює реальний ризик зупинки видобутку;

► сотні тонн необлікованого вугілля на складах на понад 5 млн грн.

Це понад 14 вагонів вугілля, якого не існувало по документах.

Поки шахтарі роками чекали на зароблене, довкола державного підприємства крутилися схеми, мільйони й сумнівні обладнання.

« На початок травня цього року заборгованість по заробітній платі підприємства вже становить понад 137 мільйонів гривень. »

Відповідальні особи відмовилися підписувати акт перевірки та давати пояснення. Поруч працює мобільна збагачувальна установка приватної структури, що обробляє вугілля прямо на місці, та розташо-

ваний породний відвал, закуплений тією ж компанією, що придбала обладнання шахти «Бужанська». Фіксація руху приватного транспорту пропускною системою підприємства не здійснювалася. Все це серйозний ризик маніпуляцій із обсягами,

О часи, о звичаї!

У Луцьку затримали посадовця ТЦК

Його підозрюють в отриманні неправомірної вигоди розміром у 7 000 доларів США

Наталія НЕКОЗ

Волинь знову опинилася в центрі гучного резонансу, пов'язаного з діяльністю територіальних центрів комплектування. Наразі навколо затримання посадовця Луцького міського ТЦК та СП.

За словами Уповноваженого Верховної Ради з прав людини Дмитра Лубінця, попередньо йдеться про затримання виконувача обов'язків начальника Луцького міського ТЦК та СП за підозрою в отриманні 7

000 доларів США неправомірної вигоди. Омбудсман зазначив, що посадовець міг сприяти ухиленню від мобілізації.

«Якщо ці факти підтвердяться, йдеться не лише про корупцію, а й про підірвання довіри до державних інституцій у надзвичайно чутливій для суспільства сфері. Хабарництво є неприпустимим в будь-якій сфері, а особливо там, де йдеться про обороноздатність держави», – наголосив Лубінець.

Водночас у Волинському обласному ТЦК та СП підтвердили факт затримання посадовця особи правоохоронцями. У відомстві заперечили, що всіляко сприяють слідству, а в межах розслідування перевіряють також

і можливих посередників.

Попри серйозність звинувачень, у поліції підкреслили: посадовця затримали за підозрою в отриманні вигоди (начебто за допомогою в

якістю вугільної продукції та її «тіньовим» збутом на користь комерційних структур.

► є серйозні питання й до використання державного майна.

На державній шахті приватний бізнес почувався як вдома. За документами орендували 400 квадратних метрів, фактично використовували втричі більше.

► майже 37 млн грн державне підприємство витратило на релокацію обладнання, яке так і не використало.

Устаткування, привезене у 2024–2025 роках, й досі у виробничому процесі не задіє.

► найбільш цинічно виглядає ситуація із зарплатами – безпідставні виплати керівному складу у той час, коли шахтарі чекали на оплату праці роками, а фінансовий стан підприємства стрімко погіршувався.

Так, надбавки за інтенсивність праці апарату управління становили 2,46 мільйона гривень. Понад 1,4 мільйона гривень спрямовано на оплату дистанційної роботи працівників без підтвердження виконаних робіт, а ще 400 тисяч гривень – нараховували та сплатили директору та бухгалтеру санаторію «Шахтар» упродовж двох років після продажу цього об'єкта.

«Так більше не буде.

Державні шахти мають працювати на державу та шахтарів, а не на схеми. Тож ми вже відновлюємо контроль над підприємством, змінили керівництво та забезпечили гарантований збут вугілля для державної генерації. Здійснюються заходи щодо погашення заборгованості із заробітної плати та оздоровлення підприємства. Всі матеріали аудиту будуть передані правоохоронцям. Сподіваємось на швидку реакцію!» – зазначили в дописі. ■

« У Волинському обласному ТЦК та СП підтвердили факт затримання посадовця особи правоохоронцями. »

оформленні тимчасової непридатності та зняття з розшуку), а не «на гарячому».

Предмету неправомірної вигоди (тобто самих грошей) не виявлено.

Водночас зазначаємо, що тимчасова непридатність військовозобов'язаного до служби підтверджена відповідними висновками лікарів

спосіб після офіційної сплати ним штрафу через застосунок «Резерв+». Затриманий військовослужбовець не є Дмитро Федорчук, як повідомили окремі медіа», – зазначили у поліції.

Наразі у справі тривають слідчі дії, обставини події встановлюються правоохоронними органами. ■

Добра новина

У Ковелі за 232 мільйони гривень капітально відремонтують одну з головних магістралей

Йдеться про ділянку міжнародної автомобільної дороги М-19 «Доманове – Ковель – Чернівці – Теремблече», яка пролягає в межах міста

Катерина ЗАГАЙКО

Кошти на ремонт – це європей-

ські інвестиції, повідомив міський голова Ігор Чайка. «Ковель підписав партнерську угоду з Управлінням автомобільних доріг Підляського воєводства у місті Білосток (Ре-

спубліка Польща). Завдяки цій співпраці, наша громада отримає грант від Європейського Союзу за програмою Interreg NEXT на суму 4,5 мільйона євро», – пояснив

роботи охоплюють п'ять ковельських вулиць: Брестську, Ярослава Мудрого, Сергія Тимощенка, Ольжича та Луцьку, загальною протяжністю 8,38 кілометра. ■

■ Незагойна рана

«Не переймайтеся, мамо, своєю старістю. Я вас ніколи не покину... Ось тільки закінчимо війну»

Закінчення. Початок – на с. 1

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

«НАШІ ЗІ СТЕПАНОМ ДІТИ ЗМАЛКУ ДУЖЕ ЛЮБИЛИ ОДНЕ ОДНОГО...»

Для Оксани Остапівни Іванушко волинська Мар'янівка стала домівкою більше пів століття тому. В 1967-му році вона приїхала в цей населений пункт разом із батьками – Софією Дмитрівною та Остапом Григоровичем – і братом Олегом із невеликого села Глибока Долина на Рівненщині. Доки мама й батько заробляли на життя та будувалися, діти закінчили місцеву школу. На жаль, усі ці найрідніші пані Оксани люди відійшли в засвіти, не доживши й до 60-ти літ. Вона ж, закінчивши Луцький торгово-економічний технікум, стала працювати продавчицею в мар'янівських закладах торгівлі, а як Бог послав пару, вийшла заміж за свого Степана. Як це буває, хлопець приїхав у селище цукроварів у якихось своїх справах й закохався, як мовиться, з першого погляду.

Оксана й Степан одружилися, стали хазяйнувати, а найбільше раділи народженню діточок – Миколи, Романа й Наталі.

– То були важкі 1990-ті роки. Ми з чоловіком працювали, тримали корову та іншу живність. Наші діти не цуралися ніякої роботи, росли чемними, гляділи і змалку дуже любили одне одного, – так просто та мудро 72-літня мати переповідає найпотрібнішу науку дорожити родиною.

Сумно, бо двадцять років тому Степан Іванушко трагічно загинув у свої 54, отримавши травму на цукровому заводі, де тоді працював. Словами не переповісти, як жіноча душа знову безперестанно боліла від чергової втрати рідної людини. Чи ж могла знати, що нестерпне горе, здатне своєю жажливою силою вмить і повністю посріблити материнські коси, попереду ще готувала ненависна війна?

РОМАНА НА ВІЙНУ ПРОВОДЖАЛИ ДВІЧІ...

Мирними днями діти Оксани та Степана Іванушків обрали собі для життя наймирніші професії: Микола вивчився на будівельника, Наталія – на психолога, а Роман настільки захоплювався автомобільною технікою, що всі машини, які потрапляли в його руки, були завжди ідеально справними ще й настільки чистими, що знайомі жартували: сідати в салон хотілося в хатніх капцях. Мати в своєму штаті настільки «вродженого» механіка має за честь кожен роботодавець, а коли в Україні почалася АТО, Роман Іванушко був одним із перших водіїв-заправників авіаційної техніки на Донеччині, де його шоферський хист був на вагу золота.

Про те, що боронить Україну неподалік Волновахи, новоспечений солдат сказав матері не відразу. Щоб менше переймалася, заспокоював байкою про свою службу в Бродях на Львівщині. Зізнався у правді аж тоді, коли ненька після Наталиного весілля зібралася до сина в сусідню область із святковими смаколиками.

«У мене все добре!» – відтоді поспішав стишити її тривогу й відразу ж переводив розмову на люблячо-синівське: «А у Вас, мамо?»

...Звістка про повномасштабну війну гірше жажливого сну розтривожила спогади пані Оксани про те, як чекала сина з АТО. Роман, який після розлучення жив у батьківській хаті, намагався вдавати спокій, та мати бачила: він не знаходив собі місця, вважала, що зі своїм бойовим досвідом повинен знову стати воїном навіть попри важко травмовану ногу (через перелом у носі від коліна до стопи мав пластину). І, не дочекавшись повістки, сам пішов у

ФОТО З ДОМАШНЬОГО АРХІВУ ОКСАНИ ІВАНУШКО.

Роман Іванушко захищав Україну і в АТО, і під час повномасштабної війни. Рідна Мар'янівка проводжала свого воїна з боєм, шаною і вдячністю, стоячи на колінах.

військкомат, «щоб перевірити, чи в порядку його документи».

Додому повернувся з висновком медкомісії: «придатний». То був червень 2024 року. Романова родина знову проводжала його на війну.

– ВОЖУ, МАМО, «КАБАЧКИ» ТА «БАКЛАЖАНИ»...

Після навчань на полігонах Роман Іванушко, як боєць бувалий, боронив Україну в епіцентрі бойових дій. Його щоденним завданням було доставляти боеприпаси бойовим побратимам.

– Вожу, мамо, «кабачки» та «баклажани», – жартував про смертоносну зброю, хоча б на секунду уявити мамину усмішку. А якось на її розповідь про шахед, збитий неподалік Мар'янівки, мимохіть зізнався: «Тут вони, «шахеда», в усі пори року снують небо, наче джмелі влітку.

...Для пані Оксани дні та ночі тягнулися нескінченно довго. Материнське чекання підтримували словами й ува-

«Побратими кажуть, що Роман був надійним, скромним, нелукавим і світлим чоловіком, другом, господарем, українцем.»

гою старший син Микола з дружиною Людмилою, їхні діти Андрій із дружиною Богданою, Анна й Аліна, донька Наталка з чоловіком Володимиром та діточками Іваном і Анею. Хоч і мають вони вже свій дах над головою у Луцьку та в Демидівці на Рівненщині, проте подзвонити мамі та бабусі за її мудрим словом та порадою, порадувати її бодай найменшою сімейною новиною – щодня хочеться й наймолодшим внучатам.

Роман теж дав обітницю неньці телефонувати щодня вранці та ввечері. Звісно, не завжди так виходило, тож замість дзвінка надсилав їй усміхнений смайлик чи красномовне «сердечко». Мовляв, живий! В такі хвилини вона жила синовими словами: «Не переймайтеся, мамо, мною та своєю старістю, бо я повернуся з війни й уже ніколи Вас не покину».

А цьогогоріч, 16 лютого, зробив усім найочікуванішим дарунок: після півторалітньої безперервної служби став на порозі, наче прийшов у відпустку не з війни, а з роботи. Зайшов у хату без попередження, як господар. У ті хвилини від радості пані Оксана була ладна

обійняти світ. Хіба що зауважила: війна змінила синове обличчя, залишивши на ньому назавжди сліди втоми та змужніння, проте її жажіття не похитнуло до найдорожчих людей, друзів, односельців, знайомих, до всіх, у кому Роман Іванушко найперше, як і в собі, цінував приязнь та бажання допомогти беззвідмовно та безкорисливо!

«...НЕ ПІДУ В ЛІКАРНЮ, БО МЕНЕ ХЛОПЦІ ТАМ ЧЕКАЮТЬ. ВОНИ ТЕЖ ХОЧУТЬ ДОДОМУ»

Десять діб промайнули швидко, наче день. Роман щось майстрував, ремонтував, планував... Лише раз обмовився, що болить у грудях, та на прохання матері піти в лікарню, лише сказав: «Не піду, бо там, мамо, хлопці мене чекають! Вони теж додому хочуть хоча б у відпустку».

Та й поїхав на позицію, а Оксана Остапівна стала збирати синові пасхальну посылку. Купила новий одяг, наклала в коробку великодніх смаколиків, що їх до місця призначення доставила знана на Волині волонтерка Валентина Маціук. Ненька уявляла, як її воїн радітиме цьому дарунку з дому. Відганяла від себе погані думки про сон із чорними полями. Намагалася не зважати на пташку, що стукнула в вікно, наче віщуючи якусь звістку. Чекала синового лагідного «все добре» й молилася.

20 березня Роман телефонував пізно-пізно їй, здавалося, не міг наговоритися, хоч на світанку мав «рейс». Не свій, зголосився когось замінити. Наступного дня, не дочекавшись синового дзвінка, Оксана Остапівна, дорогою до доньки, телефонувала йому що п'ять хвилин. Надія почути рідний голос згасала повільно, наче зоря, лише після мовленого Наталею тихо, скорботно, безутишно: «Вже немає нашого Роми».

...Роман Іванушко помер у своїй бойовій машині під час виконання чергового бойового завдання. У спогадах бойових побратимів, які приїхали провести його останньою землею дорогою, цей захисник був надійним, скромним, нелукавим і світлим чоловіком, другом, господарем, українцем.

У хаті Оксани Іванушко син усміхався до неї з портретів у кожній кімнаті. Його очі сяють бажанням жити, любити життя і всіх, хто був у ньому поруч. Пані Оксана не стримує сліз, ридань, бо так і було б, якби не війна.

Вічна пам'ять, вдячність, шана Тобі, Воїне світла, а для своїх рідних Твоя любов тепер сіяє сонцем із Небес! ■

Погляд

Микола КНЯЖИЦЬКИЙ, народний депутат України, фракція «Європейська Солідарність»

Лист Зеленського путіну – це не дипломатія

Щодо відкритого листа Зеленського путіну вкотре нагадаю ключову річ: будь-який обмін відкритими листами або публічними заявами не є дипломатією. Це медійна кампанія, яка спрямована на будь-кого, але точно не на того, хто записаний у листі як адресат

Вже зараз очевидно, що на путіна лист враження не справить. Найімовірніше, він сприйматиме лист як набір фейків про росію та російську армію, адже в путінській картині світу нічого з написаного Зеленським не підтверджується. Лише впродовж останнього тижня путін декілька разів повторив, що російська армія просувається на всіх фронтах, економіка в чудовій формі, а рейтинги височезні як ніколи.

Відірваність путіна від реальності не зміниться після прочитання ним листа Зеленського.

путін не соромиться цієї війни, а пишається нею. Ця війна почалась як війна за авторитет путіна «на районі», який він вважав своїм. Тому він веде її в стилістиці кримінальних розбірок з іншими авторитетами. Для такої війни не важливо, скільки грошей з обшача витрачається або скільки твоїх бойовиків вбито. Авторитет главаря банди коштує більше за будь-які гроші або життя рядових бандитів. Тому, звісно, він не може прогнутись під лист якихось «наркоманів і нацистів, які засіли в Києві». Адже банда тоді просто не зрозуміє, за що вони вбивалися всі ці роки.

Відтак лист Зеленського не зупинить війну і не змінить ставлення путіна до її продовження. Можливо, це намагання вплинути на російські еліти, які перебувають поруч із путіном. Західні медіа ледь не щодня пишуть матеріали про те, як люди з оточення путіна втомилася від війни та тупика, в який вона загнала росію. Але це не переростає в політичні протести і не несе загрози заколоту проти путіна. Тому що мафія не веде війн проти глави власного клану.

Можна припустити, що лист Зеленського є елементом якоїсь гри американців. Адже президент Трамп буквально за декілька хвилин після публікації заявив про підтримку пропозиції Зеленського зустрітись з путіном. Раніше Марко Рубіо знову нагадав, що війна зайшла в тупик і все одно закінчиться за столом переговорів – рано чи пізно. І якщо Зеленському путін міг не відповідати, то американцям доведеться відповісти. Звісно, ніхто не очікує, що це зупинить війну, але, схоже, розрахунок нашої сторони полягає в тому, що в сукупності з іншими факторами колись це все-таки станеться.

Для нас набагато важливіше те, що цього тижня Марко Рубіо зробив декілька досить проукраїнських заяв: поставки зброї йдуть, гроші виділяються, нові санкції розробляються, і взагалі США не нейтральні, а на стороні України. І це набагато сильніший аргумент для завершення війни, ніж будь-які листи. ■

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Віталій ТКАЧОВ – боєць із села Сачово, що на Іваничівщині;

Микола МАКСИМЧУК – боєць із селища Маневичі;

Павло ГЕМОН – боєць із міста Володимир-ра;

Ігор САВЧУК – боєць із селища Благодатне Володимирського району;

Сергій ЗАМЛИННИЙ – боєць із села Ковбань, що на Горохівщині;

Максим МЕДВЕДЧУК – боєць із міста Нововолинська;

Сергій САМОЛЮК – боєць із селища Турійська;

Василь КАВАС – боєць із села Смолярі, що на Старовижівщині;

Микола МАКСИМЧУК – боєць із села Криничне Луцького району;

Андрій ЛЕПСЬКИЙ – боєць із селища Голуби (проживав у місті Луцьку);

Олександр ТРОЯНЧУК – боєць із міста Ківерці;

Юрій ЛЮБЕЖАНИН – боєць із села Жидичин Луцького району;

Олександр ДМИТРУК – боєць із селища Іваничі;

Олександр ОБАБКО – боєць із міста Нововолинська;

Роман СМАЛЬ – боєць із міста Луцьку;

Андрій КРАВЧУК – боєць із міста Луцьку;

Сергій БАБКІН – боєць із міста Нововолинська;

Віктор МАСЮК – боєць із села Новий Двір, що на Турійщині;

Олексій СЕМЕЛОВИЧ – боєць із міста Олики.

■ Пряма мова

«Чому Варшава вважає, що має право вказувати нам, хто може, а хто не може бути героєм в Україні?»

Найяскравіші за тиждень думки і цитати

Володимир ЗЕЛЕНСЬКИЙ, Президент України, відреагував на відмову путіна від зустрічі та негайне припинення вогню, які український президент запропонував йому у відкритому листі:

«На жаль, російська сторона знову обирає війну – усі почули сьогоднішню відповідь. Слабка відповідь. Він не хоче закінчувати війну. Думаю, що багатьох у світі ця відповідь розчарувала. Він не хоче нічого змінювати і не хоче визнати, що його війна подобається тільки йому і тим, хто тягне з нього гроші, – вони всі сьогодні були дуже усмінені. Значить, грошей у росії має стати менше, а тиску на росію – більше».

Віктор ШЛІНЧАК, голова правління Інституту світової політики, про відкритий лист Зеленського путіну, де український президент запропонував російському диктатору особисту зустріч:

«В цьому листі для москви розставлена свідомо пастка. Зеленський пропонує вихід, прекрасно усвідомлюючи, що путін його відкине. Але потім цю відмову можна показувати всім – росіянам, американцям, європейцям, Глобальному Півдню. Це можна буде використовувати як доказ, що проблема не у форматах переговорів, як дехто вважає. А в тому, що путін у принципі не готовий закінчувати війну без поразки України».

Роман БЕЗСМЕРТНИЙ, політик, науковець, про вимоги Польщі до України не героїзувати воїнів УПА:

«Коли президент Польщі, екскерівник Інституту національної пам'яті Навроцький героїзує воїнів Армії Крайової, він не запитує думки українців. На території Польщі сьогодні стоять пам'ятники тим діячам, які безпосередньо займалися вбивствами, етнічними чистками та розбоями на території Волині. Тож виникає логічне запитання: чому Варшава вважає, що має право вказувати нам, хто може, а хто не може бути героєм в Україні?»

Віталій ГАЙДУКЕВИЧ, журналіст, історик, обурений постійними обіцянками та анонсами влади, які не збуваються:

«...Інший фантастичний прогноз – про тисячі українських ракет. Здається, більше року тому Зеленський обіцяв саме тисячі. Не пробні пуски, а тисячі – тобто регулярне бойове застосування. Хтось із офіційних осіб пояснював, з якої причини цих тисяч немає?.. Було б логічно перепросити людей за обіцянки, що стали пшиком, пояснити, в який спосіб намагаються досягнути омріяних цифр, а головне – перестати озвучувати казкові плани досягнень?»

Олексій ГОЛОБУЦЬКИЙ, політолог, про автокатастрофу у Києві, де водій, який раніше багато разів порушував правила дорожнього руху, влетів на авто у підземний перехід і вбив чотирьох людей:

«Важко визначити, хто тут більша сволота – той водій-вбивця, чи поліція, яка дозволяє неадекватам водити транспорт... Водій регулярно наривався на щось таке. Але права в нього так і не відібрали (це мінімальний варіант попередження трагедій, якщо очевидно, що людина послідовно лізе в аварії). А відсутність невідворотності покарання закономірно рано чи дуже рано завершується відірваними головами цілком непричетних людей, які просто йшли у своїх справах».

Валерій ПЕКАР, публіцист, про ракетний терор з боку росії:

«росія обстрілює українські міста, щоб українці врешті повірили, що ми один народ... Обстріл житлових кварталів неточною зброєю є просто тероризмом. Ціль тероризму, як ми знаємо, – посягати паніку. В них нічого не виходить, але вони продовжують. Іноді мені здається, що вони вистрілюють ракети просто тому, що накопичили їх».

Данило ГЕТМАНЦЕВ, народний депутат, про те, що дасть переведення в електронний вигляд трудових книжок, яке має завершитися 10 червня:

1. Надійність. Паперовий документ можна загубити, він може згоріти чи зіпсуватися (особливо в наших нинішніх реаліях). Електронна система зберігає дані на захищених серверах із постійним резервним копіюванням. 2. Зручність. Ви у будь-який момент можете зайти в інтернет і подивитися свій реальний страховий стаж. 3. Автоматична пенсія. Це – головна мета. Коли прийде час, держава сама, без жодних ваших візитів до кабінетів та збору десятків довідок, призначить і нарахує вам пенсію».

Дмитро КУЛЕБА, ексімністр закордонних справ України, вважає, що після деокупації Криму та Донбасу ці території не зможуть одразу повернутися до політичного життя країни в колишньому статусі:

«Території, які від чотирьох до дванадцяти років перебували в умовах жорсткої окупації, промивання мізків та інфільтрації російськими агентами, не можуть повернутися в Україну в тому статусі, у якому вони її залишали. Оптиміальним шляхом може бути створення для них окремих адміністративних режимів».

Віталій ПОРТНИКОВ, журналіст, про головний парадокс західної допомоги Україні:

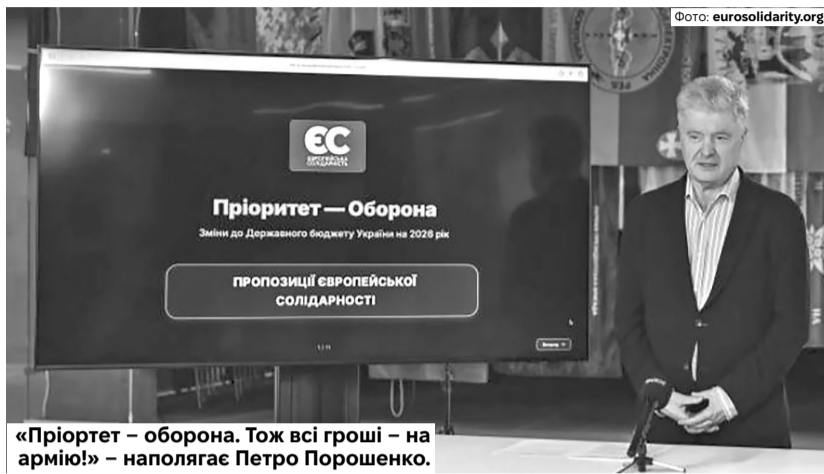
«Найкращий захист українських міст – це знищення російських можливостей завдати ударів. Заводів, складів, логістичних вузлів, пускових установок. Саме про такі можливості Україна просить своїх партнерів роками. І саме цього багато хто на Заході досі боїться... Парадокс цієї війни простий і жорстокий. Захід надає Україні щит – та й той не завжди в достатній кількості, але водночас часто обмежує можливості завдати ударів по тому, хто атакує. А потім дивується, чому ці атаки не припиняються».

Денис ШТИЛЕРМАН, співзасновник компанії «Fire Point», яка виробляє українські крилаті та балістичні ракети, обіцяє:

«Я розраховую, що цього літа, максимум – на початку осені, ми почнемо тестові польоти на Москву».

■ Політична кухня

Порошенко вимагає повернути 40 мільярдів гривень на закупівлю зброї

«Пріоритет – оборона. Тож всі гроші – на армію!» – наполягає Петро Порошенко.

Лідер «Європейської Солідарності» і депутати з фракції ініціюють поправки до Державного бюджету на 2026-ий рік. Як розповів п'ятий президент на брифінгу, вони вимагають повернути 40 мільярдів гривень Міністерству оборони на закупівлю озброєння і обмежити використання Резервного фонду виключно для подолання наслідків війни і надзвичайних ситуацій

Ольга СОКОЛОВА

У «Євросолідарності» також закликають врешті-решт скоротити нецільові видатки, підвищити грошове забезпечення для військових, а в силових відомствах підвищити зарплати лише фронтовим підрозділам.

«Вузьке вікно можливостей для миру зараз відкрите. Країна ніколи не мала таких можли-

Для того, щоб ЗСУ могли бити ворога і забезпечити переговорну позицію, – потрібні гроші.

востей закінчити війну, – потрібні гроші», – на як зараз. Це пов'язано – голошує Порошенко.

зі стійкістю і збільшеними потужностями Збройних Сил, в тому числі Сил безпілотних систем, дпстрайків. Росіяни нарешті відчували те, що відчувають українці. Це – новий формат дипломатії, дипломатії дронів. І найкращим дипломатом є ЗСУ. А для того, щоб ЗСУ могли бити ворога і забезпечити переговорну позицію,

ДО РЕЧІ

«Євросолідарність» також наполягає на збільшенні частки військового ПДФО, яка йтиме на пряму на рахунки бригад, до 20%: «Якщо військовослужбовці сплачують цей податок, наша вимога – залишити кошти, які вони сплачують, бригадам. Бригади будуть витрачати кошти самі на себе, це економія часу, тому що бригади будуть мати можливість негайно закупити від запасних частин до палива для своєї техніки, від ремонту до витратних матеріалів протягом одного тижня».

■ Думка народу

Опитування: у трійці лідерів – партії Залужного, Зеленського та Порошенка

При цьому партія «Європейська Солідарність» лідирує серед політичних сил, які зараз представлені в парламенті

Ольга СОКОЛОВА

Згідно з результатами опитування «Соціополісу», у разі проведення виборів до Верховної Ради України наприкінці травня 2026 року за потенційну партію Валерія Залужного проголосували б 12,7% від усіх опитаних або 16,1% серед тих, хто взяв би участь у голосуванні та визначився з вибором; за «Блок Володимира

Зеленського» – відповідно 11,3% і 14,4%; за партію «Європейська Солідарність» Петра Порошенка – відповідно 9,2% і 11,7%.

у голосуванні та визначився з вибором). Партія «Третя Штурмова бригада» Андрія Білецького має підтримку 7,0% від усіх опита-

серед тих, хто визначився з вибором, та партія Олександра Усика – відповідно 4,1% і 5,2%.

ДО РЕЧІ

Серед політичних сил, які зараз представлені у Верховній Раді, лідирує партія «Європейська Солідарність» Петра Порошенка – її підтримують 17,4% від усіх опитаних і 39,4% серед тих, хто взяв би участь у голосуванні та визначився з вибором. Партію «Слуга Народу» підтримують 13,0% від усіх опитаних та 29,4% серед тих, хто взяв би участь у голосуванні й визначився з вибором.

«Європейську Солідарність» Петра Порошенка підтримують 17,4% від усіх опитаних і 39,4% серед тих, хто взяв би участь у голосуванні та визначився з вибором.

Більше 5% від усіх опитаних також набирають партія Буданова та партія «Розумна політика» Дмитра Разумкова (відповідно 8,6% і 8,4% від усіх опитаних та 10,9% і 10,7% серед тих, хто взяв би участь

них та 8,9% серед тих, хто взяв би участь у голосуванні та визначився з вибором.

На межі 5%-го бар'єру знаходиться партія «Азов» Дениса Прокопенка – 4,9% від усіх опитаних і 6,2%

Прем'єр Угорщини Петер Мадяр повідомив про угоду з Україною «щодо розширення мовних, освітніх, культурних та політичних прав 100-тисячної угорської меншини». Водночас Будапешт скасував 17-місячне блокування на відкриття переговорів з Україною щодо вступу в ЄС, а також зняв вето на компенсацію за зброю з боку ЄС країнам, які допомагають Україні.

До окремого проекту «Хочу найти» Координаційного штабу з питань повонення з військовополоненими надійшло 200 084 звернення від родин солдатів рф. За оцінками Координаційного штабу, ця цифра значно менша за реальну кількість зниклих безвісти окупантів, адже не всі росіяни знають про «Хочу найти» та звертаються до українського проекту.

У травні росія запустила по Україні рекордну кількість дронів і ракет – понад 8300, однак українська протиповітряна оборона (ППО) перехопила майже 92% БпЛА і понад половину ракет.

5 червня в порту Констанци у Румунії вибухнув український морський безпекажний катер. З пляжів евакуювали понад тисячу людей, внаслідок інциденту ніхто не постраждав. Дрон збився з курсу через дію ворожих засобів РЕБ.

■ Твій голос важливий!

Тренеру з Ковеля, який загинув на Донеччині, просять присвоїти звання Героя України

Віталій Тимофеев заснував у «місті залізничників» на Волині першу секцію французького боксу

Сергій ХОМІНСЬКИЙ, начальник відділу комунікацій 100-ої ОМБр Сухопутних військ України

Заступник командира з артилерії 2-го механізованого батальйону 100-ої ОМБр, майор Віталій Тимофеев героїчно поліг 21 квітня 2024 року під час виконання бойового завдання біля селища Очеретине, що на Донеччині. Вже будучи важко пораненим, воїн до останньої хвилини життя продовжував керувати боєм і прикривати побратимів...

Народився Віталій Тимофеев в Первомайську на Миколаївщині. З 1997 року проживав у Ковелі. Заснував першу в місті секцію французького боксу, а згодом – кікбоксингу WAKO. З 2015 року брав участь в АТО. З перших днів повномасштабного вторгнення став до лав Ковельського батальйону 100 ОМБр ТрО (згодом – 100-ої ОМБр). Був командиром роти вогневої підтримки, потім – заступником комбата з артилерії.

Вдова, Інна Тимофеева, зареєструвала петицію щодо присвоєння Віталію Тимофееву звання Героя України.

Як пресофіцеру бригади мені багато разів доводило-

ПІДТРИМАЙ ПЕТИЦІЮ ЩОДО ПРИСВОЄННЯ ЗВАННЯ ГЕРОЯ УКРАЇНИ (ПОСМЕРТНО) ВІТАЛІЮ ТИМОФЕЄВУ

НАРОДИВСЯ 1972 РОКУ В ПЕРВОМАЙСЬКУ НА МИКОЛАЇВЩИНІ. З 1997 РОКУ ПРОЖИВАВ У КОВЕЛІ. ЗАСНУВАВ ПЕРШУ В МІСТІ СЕКЦІЮ ФРАНЦУЗЬКОГО БОКСУ, А ЗГОДОМ – КІКБОКСИНГУ WAKO. З 2015 РОКУ БРАВ УЧАСТЬ В АТО. З ПЕРШИХ ДНІВ ПОВНОМАСШТАБНОГО ВТОРГНЕННЯ СТАВ ДО ЛАВ КОВЕЛЬСЬКОГО БАТАЛЬЙОНУ 100 ОБР ТРО (ЗГОДОМ – 100 ОБР). БУВ КОМАНДИРОМ РОТИ ВОГНЕВОЇ ПІДТРИМКИ, ПОТІМ – ЗАСТУПНИКОМ КОМБАТА З АРТИЛЕРІЇ. ГЕРОЇЧНО ЗАГИНУВ 21 КВІТНЯ 2024 РОКУ ПІД ЧАС ВИКОНАННЯ БОЙОВОГО ЗАВДАННЯ БІЛЯ СЕЛИЩА ОЧЕРЕТИНЕ, ШО НА ДОНЕЧЧИНІ. ВЖЕ БУДУЧИ ВАЖКО ПОРАНЕНИМ, ВІТАЛІЙ ТИМОФЕЄВ ДО ОСТАННЬОЇ ХВИЛИНИ ЖИТТЯ ПРОДОВЖУВАВ КЕРУВАТИ БОЄМ І ПРИКРИВАТИ ПОБРАТИМІВ...

ПОСИЛАННЯ НА ПЕТИЦІЮ:

Будь ласка, підтримайте цю петицію!

ся перетинатися з «Тренером». Виїжджали на «нуль» в Серебрянському лісі, відзначали бойову роботу, супроводжували журналістів, навіть разом потрапляли в доволі курйозні ситуації...

Від Тимофеева віяло фізичною силою та впевненістю, а ще – глибоким

аналітичним розумом, інтелігентністю і розважливостю. З ним можна було говорити годинами: про політику, мистецтво, спорт – і це було приємно і цікаво!

Віталій Тимофеев (на той час вже заступник командира батальйону з артилерії) героїчно загинув 21 квітня

2024 року під час виконання бойового завдання біля селища Очеретине, що на Донеччині. Тоді саме нашій бригаді «пощастило» зупинити допущений іншими підрозділами прорив ворога під Авдіївкою...

«Вже будучи важко пораненим, воїн до останньої хвилини життя продовжував керувати боєм і прикривати побратимів...»

Вже будучи важко пораненим, «Тренер» до останньої хвилини життя продовжував керувати боєм і прикривати побратимів...

Кожен боєць, який поклав життя за Україну – Герой!

Проте є випадки, коли усе фронтове життя і справді героїчна смерть воїна однозначно «тягнуть» на офіційне присвоєння найвищого звання Героя України. І Віталій Тимофеев – чи не еталонний приклад такого воїна.

Дуже прошу підтримати та поширити петицію щодо присвоєння Тимофееву Віталію В'ячеславовичу звання Героя України: <https://petition.president.gov.ua/petition/261656>.

■ У номер!

Чи прислухається кровопивця путін до лідерів Європи?

Разом із Президентом України Володимиром Зеленським вони накреслили 5 яскравих пунктів щодо справедливого миру

Василь КІТ

Лідери європейських країн – прем'єр Британії Кір Стармер, Франції Еммануель Макрон та Німеччини Фрідріх Мерц – і Президент України Володимир Зеленський у спільній заяві за підсумками зустрічі в Лондоні наголосили на необхідності участі Європи у врегулюванні російсько-української війни та визначили 5 умов для справедливого миру.

Сторони «наголосили, що Європа, як незмінний союзник України, має відігравати важливу роль у

будь-якому врегулюванні». «Лідери чітко заявили, що всі зусилля мають здійснюватися у найтіснішій співпраці з Україною, іншими європейськими партнерами та США», – йдеться в їхній спільній заяві.

Лідери також окреслили 5 умов, які мають бути створені для справедливого та тривалого миру:

«По-перше, припинення бойових дій. Вони закликали президента (правителя рф. – Ред.) путіна погодитися на негайне та повне припинення вогню.

По-друге, нинішня лінія зіткнення має стати відповідною точкою для переговорів. Міжнародні кордони не можна змінювати силою, а суверенне право України обирати власні механізми безпеки та союзи має поважатися в повному обсязі.

По-третє, після набран-

ня чинності перемір'ям Україна повинна отримати надійні та юридично зобов'язуючі гарантії безпеки, що ґрунтуються на зобов'язаннях, взятих у Берліні в грудні 2025 року та в Парижі в січні 2026 року. Це передбачає розгортання багатонаціональних сил в Україні.

По-четверте, російські активи залишатимуться замороженими, доки росія не припинить свою агресив-

«Європа, як незмінний союзник України, має відігравати важливу роль у будь-якому врегулюванні.»

ну війну та не компенсує Україні збитки, спричинені війною.

По-п'яте, у будь-якій угоді мають бути захищені європейські інтереси безпеки. Елементи будь-яких переговорів, що стосують-

ся ЄС та НАТО, потребуватимуть згоди відповідно ЄС та його держав-членів, а також союзників по НАТО».

У заяві також зазначається, що лідери «привітали нещодавні успіхи України на полі бою, зокрема нещодавнє звільнення територій та новаторське використання технології безпілотників».

Вони також засудили масштабні ракетні та безпілотні атаки рф проти України, зокрема неодноразове використання ракет «Орешнік», а також вторгнення російських безпілотників на територію НАТО.

Крім того, лідери обговорили подальшу під-

тримку України, а також те, як НАТО «може перейняти досвід України на полі бою та як посилити довгострокове промислове співробітництво з Україною для зміцнення власної оборони Європи». ■

Погляд

Василь УЛІЦЬКИЙ, редактор відділу політики газети «Волинь»

Про переляк за Західним Бугом

Не мав ілюзій щодо Польщі і вже писав про те, що наші сусіди ще добряче викрутять Україні руки на нашому шляху до ЄС, спекулюючи насамперед на важких історичних темах. Але останні події на берегах Вісли все одно здивували. Мова про реакцію в Польщі на присвоєння Володимиром Зеленським одному з підрозділів Сил оборони України імені «Героїв УПА»

Польки з таким азартом кинулись засуджувати цей факт, що, здалось, їхні фермери знову почнуть перекидати кордон. Там ніби з нетерпінням чекали хоч якогось приводу і – ось!

Колишній посол Польщі в Україні Бартош Ціхоцький повернув український орден «За заслуги», який отримав у 2022 році. Перший президент Польщі і лауреат Нобелівської премії миру Лех Валенса зняв значок з українським прапором. Чинний президент Польщі Навроцький закликав забрати у Володимира Зеленського найвищу польську нагороду – знак Білого Орла. З будівлі ратуші Любліна зняли прапор України. То що і тощо.

Доросле, зважене пояснення нашого міністерства закордонних справ, що присвоєння підрозділу Сил спеціальних операцій імені Героїв УПА аж ніяк не спрямоване проти дружньої Польщі, а є символом боротьби багатьох поколінь із нашим споконвічним московським ворогом (до речі, спільним) повністю ігнорується.

Це вже навіть істерікою важко назвати, це якийсь переляк. Переляк, що українські «хлопи», які зупинили другу армію світу, тепер йдуть у Європу, щоб стати її рівноправною частиною. Де будуть рівнею польському панству. А цього допускати їм аж ніяк не хочеться. Здається мені, що поляки, які історично звикли дивитися на нас зверху вниз, не позбулись таки своїх комплексів щодо українців. І в цьому насправді проблема. Не було б цього приводу, знайшли б інший. Формула примирення «пробачаємо і просимо вибачення», як і право кожному шанувати власних борців за волю, навіть попри важкі сторінки, також ігнорується.

Українським родинам не менше болять історичні рани. Ми можемо висунути аналогічні претензії щодо «різунів» з Армії Крайової і щось там вимагати. Але не робимо цього. І правильно. Важливо не скотитись у нашому діалозі до взаємних емоційних претензій, чому зрадіють у Москві.

І головне. Багато хто в Польщі сприймає Україну не як партнера, а як конкурента, який після вступу до Європейського Союзу підважить позиції Варшави. Тому заклик віцеспікера польського Сейму та лідера ультраправої партії «Конфедерація» Кшиштофа Босака блокувати вступ України до Європейського Союзу був цілком передбачуваним. Саме болючими темами історії найлегше нас зупинити на цій дорозі. Можна не сумніватись – шантаж продовжуватиметься.

І тут згадується нещодавня пропозиція канцлера Німеччини Фрідріха Мерца про поетапний, «асоційований» вступ України до ЄС, як компромісний варіант між повним членством і зтягнутими переговорами. Коли ми отримуємо доступ до спільного ринку, політики ЄС, окремих інституцій, але без права вето під час голосування. У своїх аргументах Мерц, до речі, якраз і наткає, що з деякими країнами, які не дуже хочуть нас бачити в ЄС, можуть бути проблеми. Тому в світлі польської реакції треба уважніше придивитись до його пропозицій. Бо головне не формальний вступ невідомо коли, а реальна включеність в життя Європи – політична, фінансова, військова – вже. Щоб потім не опинитись біля розбитого корита, де нас дуже хотів бачити той таки Босак із «Конфедерації». І, на жаль, не тільки він. ■

5 червня відбувся черговий обмін полоненими, під час якого в Україну повернулися 185 наших захисників. Серед звільнених Героїв є четверо уродженців Волині та один боєць, чия родина знайшла прихисток у нашій області.

Угрупування Сил безпілотних систем Збройних Сил України підбило підсумки своєї роботи за рік (з часу створення 11 червня 2025-ого) – нейтралізовано 100 тисяч 82 окупанти: 53 477 росіян ліквідовано, 46 605 поранено. У планах на наступний рік – нейтралізація 200 тисяч солдатів нацистсько-рашистського війська.

Близько 120 000 українських ІТ-спеціалістів уже працюють за межами України. Із них лише 62 000-64 000 продовжують співпрацювати з українськими компаніями дистанційно, тоді як решта фактично вибули з національної економіки. Загалом близько 20% наших ІТ-фахівців перебувають за кордоном.

У Луцьку запроцьовало 26 пришкільних таборів, вони діятимуть до 16 червня включно із суботами. На оздоровлення 2000 учнів у пришкільних таборах із міського бюджету виділили 3 мільйони гривень.

Клінічна лікарня Медичного об'єднання Луцької громади отримала велику партію сучасного медичного обладнання та матеріалів. Допомогу збирала та доставила благодійна організація «Дія волонтера».

На дорогах державного значення в межах Волинської області запроваджуються сезонні обмеження руху великогазового транспорту масою понад 24 тонни та навантаженням на вісь понад 7 тонн за температури повітря вище +28°C у часовий проміжок із 10:00 до 22:00 години.

■ Пульс тижня

Відома волинська агрокомпанія виділила стипендії для майже тисячі школярів

На це «ВІЛІЯ Груп», яку очолює Євген Дудка, цього року передбачила 1 мільйон 299 тисяч гривень

Василь УЛИЦЬКИЙ

«У «ВІЛІІ» ми переконані: сильні громади починаються з людей, які хочуть вчитися, розвиватися та досягати більшого. Саме тому вже багато років підтримуємо школярів, які своєю наполегливістю та відповідальним ставленням до навчання подають гарний приклад одноліткам», – зазначили в компанії.

Цього року стипендії від «ВІЛІІ» отримали 903 учні із 77 закладів освіти. Загалом на підтримку школярів компанія спрямувала 1 299 000 грн – більше, ніж минулого року.

«Для нас ця ініціатива про мотивацію. Ми хочемо, щоб діти бачили: їхні старання помічають і цінують. Адже великі досягнення починаються з маленьких перемог – у класах, за партами, у щоденній праці над собою», – переконані аграрії. ■

65% житла на Волині зводиться у Луцьку та навколо нього

Упродовж січня – березня 2026 року в області введено в експлуатацію 884 квартири, з них 546 – у сільській місцевості, 338 – у міській

Микола ДЕНИСЮК

Усього за цей період прийнято в експлуатацію 92,5 тис. метрів квадратних загальної площі житлових будівель, що на 5,7% менше, ніж у січні – березні 2025 року. Понад 80% нового житла збудовано у сільській місцевості. Серед районів області найбільше житла прийнято у Луцькому районі (60,6 тис. метрів квадратних або 65,5% загального обсягу в регіоні). Такі дані наводить обласне управління статистики. ■

Робили медвисновки за «зелені» гроші

На Волині затримали керівника експертної команди та його колегу

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Заданими слідства, до протиправної діяльності причетні медичний директор з терапевтичної допомоги медичного закладу – голова ЕКОПФО та завідувач відділення мобільної паліативної допомоги іншої лікарні.

Поліцейські задокументували факти незаконного встановлення груп інвалідності щонайменше п'ятьом військовозобов'язаним громадянам. Вартість таких «послуг» сягала 2 000 доларів.

5 червня оперативники управління стратегічних розслідувань спільно зі слідчими слідчого управління ГУНП у Волинській області затримали обох фігурантів під час одержання 1 500 доларів неправомірної вигоди. Раніше задокументували факт передачі одному з медиків 300 доларів за підготовку медичного висновку як підстави для подальшого отримання інвалідності. ■

Водій із «клиповими» документами перевозив школярів

Днями у Луцьку під час перевірки автобуса Van Hool, яким доставляли дітей на екскурсію, інспектори відділу безпеки дорожнього руху виявили документи з ознаками підробки

Катерина ЗАГАЙКО

Водій показав для перевірки документи, що надають дозвіл на перевезення дітей та нібито були погоджені управлінням патрульної поліції у Волинській області.

Під час перевірки інспектори встановили, що ці документи містять ознаки підроблення: використано скановане зображення печатки, зазначений вихідний номер не відповідає дійсності, а також виявлено ознаки підроблення підпису інспектора патрульної поліції. ■

■ Знай наших!

Володар журналістського «Оскара» Анатолій НІКОНЮК: «Мій робочий день починається о 4:30»

Закінчення.
Початок – на с. 1

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

«РОБИМО ВСЕ, АБИ КРАЇНА БУЛА З ХЛІБОМ У ЧАС ВІЙНИ»

Для визначення часу своєї багаторічної дружби з газетою «Волинь» Анатолій Олександрович уже давно обрав красиве змістом і звучанням слово – «споконвіків». Якось у розмові зізнався, що до неї, «Волині», звикли і його хата, і душа. Як завжди, не злукавив, бо коли в Україні розпочалася повномасштабна війна й «Волинь» звернулася з проханням підтримати її фінансово, щоб частину збільшеного тиражу доставляти захисникам на схід країни з допомогою волонтерів, Анатолій Никонюк протягом чотирьох років безвідмовно залишається одним із таких небагатих меценатів.

Звісно, цю благодійність можна сміливо назвати краплею в морі, якщо знати, що вже більше пів століття, відколи Анатолій Никонюк заснував городищенське господарство, це його хліборобське дітище з року в рік вкладає мільйони благодійних коштів у розвиток громади. Обов'язок вчасно розраховуватися з людьми та державою досвідчений аграрій називає справою че-

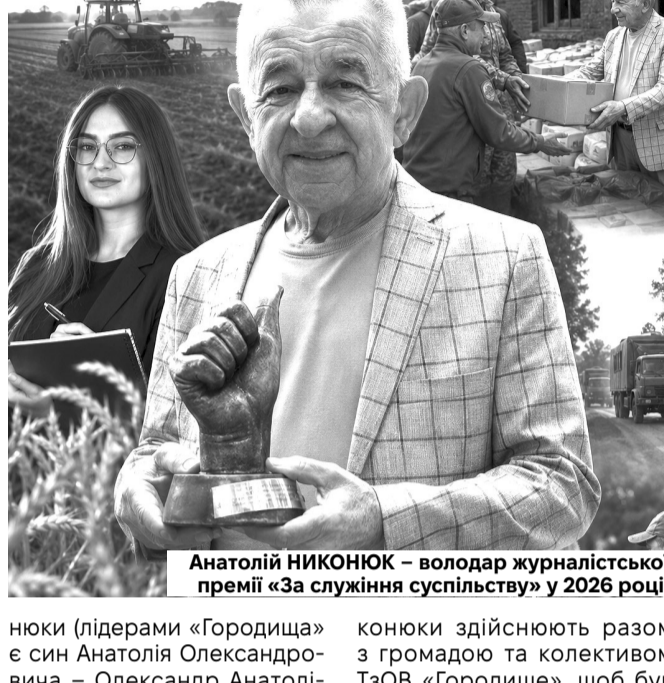
«Воєнні жнива щоразу стають важчими, але нарікати не час і нема часу. Готуємося до них!»

сті, а бажання вкладати гроші в благоустрій, у сільські школи, дитячі садки, амбулаторії, будівництво осель для місцевих жителів та дороги, в хоріві колективи краю, заклади культури, в спорт, обдаровану молодь сприймає щасливою долею – своєю та всієї родини Никонюків.

– Я ж цим живу, – усміхається аграрій, і ця проста, скромна, небагатослівна фраза чується найправдивішою відповіддю на моє запитання: «Та навіщо вам така витратна благодійність?»

– У воєнному лихолітті з фінансами складно. Труднощі? Вони такі, як і у всіх сільгоспвиробників. Протягом останніх двох місяців закупівельні ціни на молоко-сировину впали до критично-низьких позначок і є значно нижчими від собівартості виробництва. Натомість вартість пального, запчастин стрімко пішли вгору. Воєнні жнива щоразу стають важчими, але нарікати не час і нема часу. Готуємося до них!

Поки що кредитів на беремо, щоб купити пальне, але такої потреби не виключаємо, – констатує із сумом господар. При всіх цих хазяйських надважливих турботах Нико-

Анатолій НІКОНЮК – володар журналістської премії «За служіння суспільству» у 2026 році.

нюки (лідерами «Городища» є син Анатолія Олександровича – Олександр Анатолійович і внук Тарас Олександрович) постановили пріоритетними витрати на ЗСУ. Допомагають дронами, РЕ-Бама та всією іншою військовою амуніцією і конкретним бригадам, і військовослужбовцям, які звертаються особисто. Не відмовляють сім'ям воїнів, які нині – на фронтах війни. Підтримують добрим словом і ділом рідних тих Героїв, які загинули, відвойовуючи Україні мир.

Словом, у ТзОВ «Городище» не перестає кипіти звична, важка, невтомна сільська робота.

– Нелегко, мабуть, і тому, що багато працівників господарства – в ЗСУ, – знову говоримо про жнива і не тільки.

– Жінки в нас – бойові та завзяті, всьому дають лад, все вміють, тож впораємося, – жартує Анатолій Олександрович із притаманним йому почуттям гумору – завжди влучним та доброзичливо доречним. – Звісно, робимо все, щоб чоловіки-аграрії мали броню, бо країна повинна бути з хлібом. Особливо у час найбільшої біди – війни.

– Чи завжди всю газету «Волинь» перечитуете?

– Переглядаю завжди всю, а читаю те, що хочеться! – усміхається.

– Чи ж рано треба вставати, щоб все та всюди встигати?

– Мій робочий день починається о 4.30.

– Вашою улюбленою піснею з роками залишається «Ой, смереко, розкажи мені, смереко»?

– І її теж люблю, та частіше вже наспівую «Роки минають», – усміхається.

– Якої приємної родинної події чекаєте невдовзі?

– Іменин правнучки! Її скоро виповниться два роки!

– Що для Вас означає журналістська премія імені Степана Сачука «За служіння суспільству»?

– Це насамперед високе визнання моєї праці, увага та повага до тих планів, які Ни-

конюки здійснюють разом з громадою та колективом ТзОВ «Городище», щоб був мир, хліб і до хліба!

ЦЬОГОРІЧНІ «ОСКАРИ» У НАС – ЦЕ ВПОДОБАЙКИ!

Із 6 червня 2026 року газета «Волинь» спільно з Волинською обласною організацією Національної спілки журналістів України замість дипломів вручає Вподобайки. Або – Люкси! Або – Крутяки! Що означають – Круту роботу. І наші переможці заслужили на таке пошанування.

До речі, публіцистичну премію імені Полікарпа Шафети за «Сміливість у журналістиці» за серію резонансних розслідувань отримала кореспондентка Центру журналістських розслідувань «Сила правди» (м. Луцьк) Ірина Олександрівна КРАВЧУК.

Ірина нещодавно пішла на підвищення, бо її талант помітили в провідній українській групі незалежних антикорупційних та інформаційних проєктів Bihus.Info.

Нам особливо приємно, що свій шлях у журналісти-

ці уродженка Горохівщини Ірина Кравчук розпочинала саме в газеті «Волинь» і на сайті volyn.com.ua.

6 червня, коли ми саме мали вручити нагороду Ірині, вона була на надзвичайно важливому розслідуванні, тож замість неї статуетку отримала її мама – відома до недавня менеджерка «Укрпошти» Неоніла Віталіївна Кравчук.

Для пані Нелі це стало величезним сюрпризом, тож вона не могла стримати сліз і подякувала редакції за творчі крила, які їй дали в редакції газети «Волинь».

А ми кажемо Ірині Кравчук: «Так тримати! І не зупинятися у творчому польоті!»

НАША ДОВІДКА:

Обласна публіцистична премія імені Полікарпа Шафети – найпрестижніша регіональна журналістська відзнака Волині, яку щорічно вручають за найкращі публіцистичні твори та вагомий внесок у розвиток засобів масової інформації. Премію засновано спільно редакцією газети «Волинь» та Волинською обласною організацією Національної спілки журналістів України на честь відомого українського публіциста, письменника, багаторічного редактора головної газети Волині Полікарпа Шафети (1935–1996). Його вважають одним із найвпливовіших медіаменеджерів та майстрів художньо-документальної прози Західної України другої половини ХХ століття.

Журналістська премія імені Степана Сачука «За служіння суспільству» – регіональна професійна відзнака, заснована на Волині для нагородження медійників, публіцистів та громадських діячів за вагомий внесок у розвиток незалежної журналістики й активну громадянську позицію. Премію заснувала редакційна колегія газети «Волинь». Нагорода носить ім'я відомого українського публіциста, заслуженого журналіста України та багаторічного головного редактора газети «Волинь» Степана Дорофійовича Сачука (1937–2012), який керував виданням у часи його найбільшої популярності та висунув гасло: «Найкраща політика – це чесна журналістика». ■

У час, коли ми вручали приз, Ірина Кравчук була в столиці на журналістському заході, тому приз за доньку отримала її мама – відомий менеджер «Укрпошти» на Волині Нелія Кравчук.

■ Прошу слова!

Повернутися з фронту і не потонути в чарці

Фотокілаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Повернення з війни – це не завжди дорога додому. Іноді це довгий шлях крізь біль, мовчання, спокусу забути в чарці – до підтримки, лікування і нового життя.

Чесна розмова про ветеранів та алкоголь

Коли ми говоримо про військових – діючих чи демобілізованих – наше суспільство часто кидається у крайнощі. Ми або романтизуємо їх, створюючи образ бездоганних титанів без страху й докору, або лякаємося, коли реальність не збігається з картинкою у нашій свідомості

Олеся КОЗАЧУК, фахівчиня із супроводу ветеранів та демобілізованих осіб Любомльської міської ради

точно не інститутом шляхетних дівчат.

Туди йдуть різні люди – з різним минулим, характерами, звичками, болями й життєвим досвідом. Війна не стирає попереднього життя людини автоматично. Навпаки – вона накладає колосальний, часто травматичний досвід. І коли ветеран повертається додому, старі чи нові проблеми можуть проявитися дуже гостро.

Зокрема – через алкоголь.

Ми всі знаємо, як часто чарка стає найдоступнішим «ліком» від душевного болю. І від ПТСР – посттравматичного стресового розладу – теж. На перших порах алкоголь справді може приглушити нервову систему: допомоги заснути без жахливих снів, притлумити нав'язливі спогади, зменшити почуття провини вцілілого. Або, навпаки, стати каталізатором ще важчих станів. Це – пастка, яка починається напроцуд швидко. Бо спиртне лише посилює депресію, руйнує залишки самоконтролю і заганає травму ще глибше.

Ведмежу послугу ветеранам робить ідеалізація.

Цим грішимо майже всі. Поблажки, заплушування очей, ілюзорні індульгенції, пошуки виправдань – усе це лише підсилює проблему. Людина, яка відчуває, що не відповідає статусу «ідеального героя», якого від неї чекають, часто закривається і починає пити ще більше – від сорому, провини та самотності.

То що робити родині й близьким?

Насамперед треба зрозуміти й визнати: робота з алкозалежним ветераном, який має ПТСР, потребує величезного терпіння. Тут не працюють стандартні фрази на кшталт: «Ну ти ж мужик!», «Де твоя сила волі?», «Просто візьми себе в руки». Це не допомагає. Часто – лише погіршує ситуацію.

Дуже важливо розділяти людину, її хворобу і її бойовий досвід. Військовий п'є не тому, що він «поганий», «слабкий» чи «невдячний». Він п'є, бо йому нестерпно болить усередині, а алкоголь – єдиний відомий йому спосіб анестезії. Не знецінюйте його заслуги через залежність.

Уникайте мови ультиматумів, криків і сорому. Фрази «як тобі не соромно, ти ж захисник!» або «ти ганьбиш себе, нас, пам'ять про побратимів!» найчастіше викликають лише агресію або глухий захист. Психологи радять говорити через «я-повідомлення»: «Я дуже люблю тебе і боюся за твоє життя, коли бачу тебе в такому стані», «Мені важко і страшно. Давай шукати вихід разом».

працювати не лише з наслідком, а й з першопрчиною. У випадку з військовими просте кодування чи детокс організму часто не спрацюють, якщо в голові ветерана й далі тривають бойові дії. Потрібна комплексна допомога: нарколог – для роботи з фізичною залежністю, психіатр або психотерапевт – для роботи з військовою травмою, сном, тривогою, депресивними станами.

Суспільство має навчитися приймати реальність, у якій ветерани – живі люди. Вони не ідеальні. Вони можуть мати слабкості, помилятися, хворіти, зриватися, потребувати допомоги. Наш обов'язок – поважати їхній подвиг, цінувати жертвність, віддавати шану їхній мужності,

«**Ветеранам потрібні не ідеалізація й осуд, а повага, чесна розмова, фахова допомога і люди, які не відвернуться у найважчий момент.**»

Водночас не варто ставати «рятівником-співзалежним». Не ховайте пляшки, не розв'язуйте за людину всі проблеми, які вона створила під дією алкоголю: не віддавайте її борги, не вигадуйте виправдань для роботодавця чи друзів. Людина має бачити наслідки своїх дій – інакше мотивація змінюватися може так і не з'явитися.

Спробуйте знайти для ветерана «своїх». У таких випадках часто добре працює принцип «рівний рівному». Буває, що ветерани майже не довіряють цивільним, але готові почувати тих, хто пройшов через подібне. Допомогти можуть ветеранські спільноти, групи підтримки, військові, які самі подолали залежність.

Слово побратима: «Брате, я теж бухав, щоб забути той вихід, але це шлях у нікуди. Мені допомогло ось це», – іноді важить значно більше, ніж сотні лекцій від цивільних.

І найголовніше: треба

патріотизму й відвазі. Але ми не повинні вимагати від них святості.

У багатьох випадках алкоголь – це крик про допомогу. Якщо демобілізований військовий починає системно пити, це не примха і не «поганий характер». Це симптом того, що психіка не справляється з переважанням. І допомогти тут може лише комплексний підхід. Лікування алкозалежності у ветеранів без паралельної терапії ПТСР часто перетворюється на марну боротьбу з наслідками, бо доки не зменшиться душевний біль, тяга до «анестезії» не зникне.

І ще одне. Дуже важливе – для рідних і коханих. Обов'язково дбайте про себе. Вам самим теж може бути потрібен психолог або група підтримки для сімей військових. Бо допомогти близькій людині повернутися до тверезого життя можна лише тоді, коли у вас самих є на це внутрішній ресурс. ■

■ Увага, нова афера!

Не дозвольте шахраям... перевипустити вашу SIM-картку

Сьогодні мобільний номер – це головний ключ до ваших грошей, приватних переписок та персональних даних. Одна з найнебезпечніших злочинних махінацій – віддалений перевипуск SIM-картки без відома власника

Назар МИКИТЮК, оперуповноважений Волинського відділу протидії кіберзлочинам

Таким чином, втрата власної SIM-картки – це не лише побутова незручність, а й серйозна загроза фінансовій безпеці та приватності громадян. Тому важливо знати, як протидіяти таким атакам і які кроки здійснити у разі підозри на зловмисні дії.

Шахраї використовують методи соціальної інженерії, фішингові сайти тощо, щоб змусити людину передати необхідні дані або виконати необхідні дії. Злочинці навіть можуть навмисно телефонувати

жертві з різних номерів, щоб потім використати ці ж номери для підтвердження перевипуску SIM-картки.

ЯК УБЕЗПЕЧИТИ СЕБЕ: 6 ЗОЛОТИХ ПРАВИЛ КІБЕРГІЄНИ

Щоб не стати жертвою зловмисників, правоохоронці та експерти з кібербезпеки рекомендують дотримуватися базових правил:

1. Будьте обережні з дзвінками від нібито представників мобільного оператора. Якщо вам телефонують із проханням надати код підтвердження або особисті дані, не передавайте інформацію та одра-

зу завершіть розмову. У разі сумнівів самостійно зателефонуйте до свого оператора за офіційним номером.

2. Якщо підозрюєте, що вашу карту хочуть перевипустити, – негайно зверніться до служби підтримки мобільного оператора. Повідомте про підозрілу активність та заблокуйте віддалений перевипуск SIM-картки.

3. Перервіть «ланцюжок» шахрайських дзвінків. Якщо вам телефонують із підозрілими пропозиціями чи проханням передзвонити – відразу зателефонуйте своїм знайомим або родичам. Це дозволить розірвати можливий шахрайський механізм.

4. Забороніть віддалений перевипуск SIM-картки. У налаштуваннях мобільного оператора або через контактний центр

можна активувати функцію, що дозволяє перевипуск SIM-картки лише при особистому візиті до офіційного магазину та з пред'явленням паспорта.

5. Використовуйте унікальний номер для фінансових операцій. Бажано мати окремий номер телефону для банківських операцій, який не зазначається у відкритому доступі, зокрема в оголошеннях чи для соціальних мереж, чи месенджерів.

6. Розгляньте можливість переходу на контрактне обслуговування або прив'язку передплатного номера телефону до паспорта. Така форма підключення забезпечує вищий рівень безпеки, оскільки перевипуск SIM-картки можливий лише за особистої присутності та пред'явлення документа.

Мобільний номер сьогодні – це ключ до банків, переписок і особистих даних. Тому шахраї полюють не лише на гроші, а й на вашу SIM-картку.

Пам'ятайте, головна лінія захисту – це ваша власна пильність! Безпека ваших коштів та приватності починається з простих, але вчасних дій. ■

Дізнатися про актуальні схеми можна на офіційному сайті Кіберполіції:

Неспокійні серця

Завдяки волинянці в Італії проросло українське коріння

У недільній школі італійського Форлі Юлія Євтушик передавала дітям не лише знання про Україну, а й любов до рідного коріння, яке має жити в серці – хоч би де людина була.

Закінчення. Початок – на с. 16

«УКРАЇНА – НЕ ТІЛЬКИ МІСЦЕ НА МАПІ, ЦЕ ТЕ, ЩО ЖИВЕ В ЛЮДИНІ, ДЕ Б ВОНА НЕ БУЛА»

Катерина ЗУБЧУК
Колі Юлія Євтушик виходить на зв'язок у соцмережах, то це означає, що вона хоче поділитися якоюсь новинкою. Так було, коли два роки тому пані Юлія переклала на італійську мову книжку Андрія Бондарчука про Голодомор в Україні «Уклін ангелу».

ного депутата незалежної України першого скликання, Почесного громадянина Волинської області, міста Луцька й рідного села Сереховичі, а також загалом фасти проти українства (нагадаємо, що саме Андрій Бондарчук та Юлія Євтушик стали переможцями акції «Людина 2025 року» від газети «Волинь»).

Україна – не тільки місце на мапі, це те, що живе в людині, де б вона не була.
З нагоди останнього двоника в недільній школі наша землячка виступила в церкві Святого Юди Тадея з промовою, в якій, звертаючись, в першу чергу до батьків тих дітей, яких навчала, вона подякувала їм за те, що, опинившись волею долі за кордоном, вони дбають, щоб їхні сини й дочки знали, де їхнє коріння, берегли його. Нагадаємо спочатку біблійну історію про Мойсея – божого обранця, який сорок років вів через пустелю свій народ до землі обітваної, вона сказала:
– Кожен народ проходить свою «пустелю». Прошов її й український народ. Нас ділили між собою імперії, забороняли нашу

онуки не соромилися цього, а пишалися тим, що вони – українці. Бо, відверто скажу, що я сповнена гордості, коли кажу: «Я – українка».
Удень останнього двоника в недільній школі наша землячка подякувала дітям і батькам, висловивши розуміння того, як непрості після завершення робочого тижня, після щоденних справ знаходити ще сили і час приходити на заняття. А це зізналася:
– Найбільше мені хотілося передати дітям ту любов до України, яку я сама ношу в серці. Щоб вони відчували: Україна – не тільки місце на мапі, це те, що живе в людині, де б вона не була.
На загду про уроки, про знання, здобуті продовж навчального року, Юлія Євтушик подарувала кожній дитині, котра відвідувала недільну школу, створену нею книжечку «Моя Україна» – як пам'ять про їхню маленьку школу далеко від України. Серед них, до речі, була й онука пані Юлії – Мія Черна, яка по праву може гордитися своєю бабусяю.

«БАТЬКІ БЕРЕЖУТЬ СВОЄ КОРИННЯ І ХОЧУТЬ, ЩОБ ДІТИ ЗНАЛИ СВІЙ РОДОВІД»

Юлія Євтушик відповіла на наші запитання, найперше які стосувалося того, коли була створена недільна школа при церкві Святого Юди Тадея.
– Заняття розпочалися 11 січня цього року. Задум такий був раніше, але довгенько збиралися, – розповіла пані Юлія. – Теми уроків можна простежити за книжечкою, яку я підготувала для дітей з нагоди останнього двоника, зробивши це спюрризом. Їх було десять: Україна на мапі світу і Європи, символи України, Київ, Софія Київська, Орнати, річки і області України, а початок усьому – родинне дерево, а також – триплітська культура. Щоб книжечка була малечі цікавою, то там є і розмальовки, і віршички, приказки. І, звичайно, – їхні фото, зроблені на уроках. На останньому двоніку я вручала хлопцям та дівчаткам книжечки, а отець Василь Романюк – грамоти.
– Скільки ж дітей в недільній школі?
– З самого початку їх

Цікавий співрозмовник

На фотоколлажі вгорі ліворуч – волинський лірник на площі «Ринок» у Любомлі, 1930-ті роки. Внизу – лірник під Хрестовоздвиженською церквою у Луцьку, 1931-ий рік (світлина Адама ЛУКАШЕВСЬКОГО).

Лучанин Андрій Корнійчук створює ліри для всього світу

Закінчення. Початок – на с. 16

Любов ХВАС

«СЬОГОДНІ Й ВИ СПРОБУЄТЕ ЗАГРАТИ...»

На столику лежить новенька блискуча колісна ліра бурштиново-жовтою кольору. Вона манить торкнутися до себе, щоб озвати чарним звуком. Майстер обережно кладе її на коліна і захоплено розповідає про магію співочого колеса, таємничий резонанс, дзвон'яче тіло інструмента і хитромудру гру клавішного механізму.
– Звук тут утворюється за рахунок обертання колеса. Воно накіфолене й так само, як смичок у скрипці, торкається струн, змушуючи їх бриніти. Ця колісна ліра має дві октави, чіткий нотний стан. Окрім співочих струн, є бурдони – вони тримають одну ноту, створюючи об'ємний фон. Завдяки їм і спеціальному натиску на

колесо задається темп. На ній можна досягти як автентичного фольклорного звучання, так і вишуканого академічного. Це повноцінний інструмент, який здатний звучати в оркестрі. Сьогодні й ви спробуєте на ньому заграти, – усміхається майстер.
Він торкається коліщата та клавіш – і кімната наповнюється глибоким, густим, майже гіпно-тичним голосом. У цьому звучанні є відлуння віків, але воно легко переходить у сучасні віртуозні мелодії.
– І що ж, будь-хто може на ній заграти? – запитую.
– Звичайно, музична освіта допоможе швидше освоїти інструмент, але при бажанні можна навчитись. Головне – любити музику, – відповідає Андрій. – Цього року до мене прийшли з української церкви й попросили ліру для супроводу колядок. Людина грати не вмiла, тож я показав, як це робиться, і трохи навчив. Майстер передає інструмент

мені, показує, як правильно тримати його під нахилом. Оскільки у шкільні роки я закінчила клас скрипки, ліра озвалася для мене знайомим ностальгічним голо-сом струн, але водночас – із величким органічним відлунням. Гра на ній справді заворожує.
Історія колісної ліри в Європі сягає Х–ХІ століть. В українській культурі цей інструмент посів особливе місце. Він нерозривно пов'язаний із постатями мандрівних лірників. Незрідка музиканти ходили містами й селами, виконували духовні псалми, історичні балади, думи, приносили людям новини і роздуми про життя. Вони об'єднувалися у закриті товариства й навіть мали свою таємну мову, що допомагала зберігати секрети ремесла.
Сьогодні в Україні майстрів колісної ліри можна перелічити

справи заклали й відомі волинські музиканти. Зокрема, луцький рок-музикант, засновник і лiдер гурту King Size, лауреат всеукраїнського фестивалю «Мелодія-96» Степан Чумак, який, на жаль, відійшов у засвіти у 2024 році. З ним Андрій товаришував ще зі шкільних років. Степан щиро добувався і по-доброму хвалив його роботу, визнаючи, що приємно вражений таким захопленням.
Раніше у майстерні могли виготовляти до п'яти лір на тиждень. Тепер, коли працюють лише двоє, – максимум три на місяць.
– Але це дає змогу робити якісні інструменти, які можуть конкурувати зі світовими виробниками, – переконаний майстер. – У наш час, у період відродження ліри, виготовлена вручну вона коштує дорого. Загалом у світі ціна коливається від 500 доларів до 30 тисяч євро.
Андрій Корнійчук переконаний: справжній звук неможливо просто «вирізати» на станку. Дехто намагається робити спрощені варіанти лір, використовуючи лазерну різку, але, на його думку, це биває унікальністю інструмента і перетворює мистецтво на конвеєр.
– Воно гратиме, десь пишатиме, але глибокого звуку там не буде. Фанера – це вже склеєне, «вбите» дерево. Ми підбираємо заготовки з цільного дерева, зважаємо на вологість, напрямки волокон, товщину деки, кожен вигин. Це – тонка ручна робота. Шліфування чи лазер можуть прискорити допоміжні процеси, але основу живого звуку створюють лише руки й відчуття дерева.
Майстер власноруч підбирає колір, вгадує потрібний замовникові відтінок, ставить струни, налаштовує і розігрує інструмент. Та за красою готової ліри стоять щоденні побутові виклики. У майбутньому Андрій мріє про професійний майстерні із хорошими умовами, адже нині працювати доводиться там, де є можливість. А дерево – матеріал примхливий: воно потребує сухості, особливо взимку, коли пробірається волога.
Та найважливіше наразі, наголошує Андрій Корнійчук, – перемога України та повернення наших хлопців із фронту живими і здоровими. Адже попереду ще стільки планів, які чекають на втілення у мирній, процвітаючій країні з унікальними традиціями і власним неповторним голосом.

ОСНОВУ ЖИВОГО ЗВУКУ СТВОРЮЮТЬ ЛИШЕ РУКИ

Мені важливо, щоб людина грала на моїй лірі, – каже Андрій. – Найбільша радість – той момент, коли все зробив і інструмент нарешті зазвучав. Робота не з легких, це ж не табуретки робити. Тут потрібна надзвичайна точність. Але, коли ліра починає грати, – це надихає створювати щось нове.

Найбільша радість – той момент, коли вже все зробив і інструмент нарешті зазвучав.

Читайте неймовірні історії в іншому нашому виданні – «Цікава читанка»

- «Це ви написали: «Росте черешня в мамі на городі»? Вам усі гріхи прощено...»
Його нарекли Дияволом, а він був українцем;
Й – 40, йому – 26: історія кохання, якій спочатку не вірили всі;
65-річний мер бельгійського містечка вивчив українську;
«Кукуріки по-львівськи»: дівчина оселила в квартирі півня.
Номер за 10 червня вже у продажу. Запитуйте в листонш або точках продажу газет!
А це краще – передплатити!

Увага! З легкої руки Юрія Миколайовича Фініковського – очільника званої в нашому краї великою допомогою для ЗСУ і благодійністю Рівненської сільської ради – новим володарем 1000 гривень від газети «Волинь» стала Світлана Грицюк із села Суськ Луцького району.
Вітаємо переможця і зичимо, щоб наступного разу удача усміхнулася саме Вам!
Для цього треба передплатити «Волинь» хоча б на місяць (66 гривень + 20 гривень за прийом передплати) – і надіслати в редакцію конверт із передплатною квитанцією на адресу: 43016, вул. Ковальська, 2, м. Луцьк Волинської області.
НАШ ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС: 30 000.

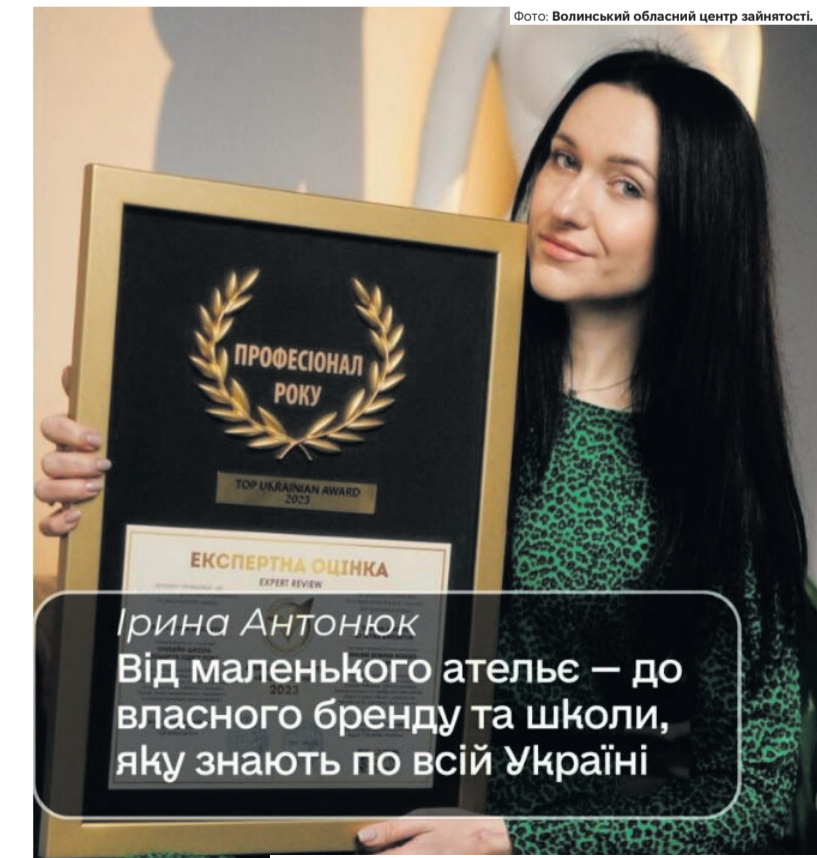
Знай наших! Ковельчанка перетворила хобі на успішний бізнес

Онлайн-школу Ірини Антонюк знають далеко за межами України
Наталія НЕКОЗ

Ірина Антонюк із Ковеля – приклад того, як навчелася, наполегливістю й постійне навчання можуть перетворити улюблену справу на успішний бізнес.
Як зазначає Волинський обласний центр зайнятості, майстриня не просто шие одяг – Ірина навчає інших створювати його професійно, впевнено та з любов'ю до деталей. Її онлайн-школа об'єднує студентів з усієї України та світу, а сама Ірина вже багато років допомагає людям освоїти професію, яку змінив життя.
Свій шлях у сфері пошиття одягу Ірина розпочала ще у 2011 році. Вісім років навчалася у найкращих закордонних вишуківачів і школах, щоб отримати не хаотичні

знання, а сильну професійну базу та сучасний підхід до роботи.
СЬОГОДНІ ЇЇ ШКОЛА – ОДНА З НАЙВІДОМІШИХ В УКРАЇНІ:
• у 2023 році – визнана найкращою школою України за версією «Вибір країни»;
• у 2024 році – бізнес №1 серед швейних шкіл України за версією Ukrainian Business Award;
• переможець премії UBA «Business of the Year 2024».
Ще одним важливим кроком для розвитку стала участь у державній програмі Власна справа / грант] в межах урядового проекту «ЕРобота».
У 2024 році Ірина отримала мікрогрант у сумі 250 000 гривень та придбала професійне обладнання: промислові швейні машинки, оверлок, парогенератор, прасувальний стіл, манекени та інше необхідне оснащення. Це допомогло вдосконалити роботу

ательє та розширити можливості виробництва.
Сьогодні ательє Ірини Антонюк – це простір професійного пошиття та створення стильного авторського одягу, де поєднуються якість, сучасний підхід і увага до кожної деталі.
У 2024 році Ірина отримала мікрогрант у сумі 250 000 гривень та придбала професійне обладнання.
У 2025 році Ірина офіційно зареєструвала власний бренд «Atelier_Iryna_Antonyuk», під яким створюються як базові, так і лімітовані колекції одягу, а також реалізуються індивідуальні та масштабні проекти з пошиття.

У 2025 році Ірина Антонюк офіційно зареєструвала власний бренд «Atelier_Iryna_Antonyuk»

■ Редакційний щоденник

Під прицілом людського осуду

Дружини загиблих воїнів мають право і на пам'ять, і на біль, і на життя без чужих вироків

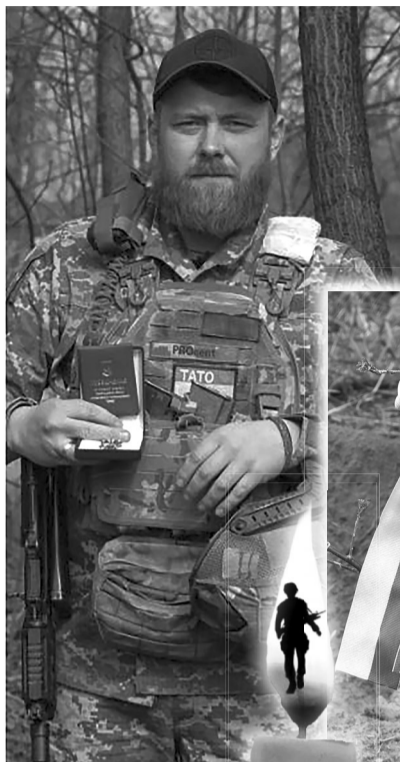
Чим переймалася і з чого дивувалася впродовж останнього часу заслужений журналіст України Катерина ЗУБЧУК

... «ЯКА СКОРБОТА? – ЙІ ТРЕБА ВІДВОЛІКТИСЯ Й ЖИТИ ДАЛІ»

Тему розмови підказав (чи спровокував) відеозапис молодого чоловіка, розміщений у соціальній мережі. Коротко його зміст можна передати так: дружини загиблих на війні дуже швидко забувають про своїх чоловіків: «Два – три дні – чорна хустка – і все... Головне – виплату одержати, після чого починають тачки, курорти...» Одне слово, «яка скорбота? – йї треба відволіктися й жити далі». І якщо кого й треба шанувати, то матерів, які, втрапивши сина, старіють з кожною годиною, й багато материнських могл з'являється на кладовищах, бо після того, як жінка похоронила свою дитину, – в неї – інсульт, інфаркт.

Я готова проголосувати, як мовиться, обома руками за таку точку зору щодо матерів, котрі втратили на війні синів (на п'ятому році вторгнення путінської росії в Україну маю щемні враження від особистих зустрічей із тими жінками, в яких війна забрала дітей, і в яких одна дорога залишилася в житті – на могилу до свого хлопчика). Але наразі мова – про жінок, яким «треба відволіктися й жити далі». У згаданому відеозаписі є слова-вибачення автора перед дружинами загиблих, бо «не всі такі, й нікого не хотів образити». Те ж, мовляв, що сказав, – це власні спостереження. І про них чоловік говорить з обуренням, не стримуючи емоцій на адресу таких жінок (баб, як називає їх зневажливо): «Я знаю, що дружина мого товариша через декілька днів кохалася... з іншим моїм товаришем!»

Зразу скажу, що при спробі щось процитувати із почутого, змушена була в тексті для нашої газети підчистити ненормативну чи табуйовану лексику, про-

Ірина разом із донькою посадили нинішньої весни дубочки на честь свого чоловіка і тата Олега Пронцевича, котрий загинув торік, 8 квітня, під час виконання бойового завдання поблизу Покровська. До такого пошанування Олега, як і інших захисників-Героїв, жінка запросила й тих, хто знав її чоловіка.

пускаючи слова чи замінювати їх м'якшими синонімами, зважаючи на те, що в публічному просторі (ЗМІ, література, офіційне спілкування) загальноприйнято уникати відкритого мату. Ну а те, що автор відеозапису дав волю словам, в якійсь мірі можна навіть виправдати, якщо врахувати думку психологів із цього приводу. А вона – така: «Ненормативна лексика – це не завжди ознака низького інтелекту. Це – потужний психологічний інструмент, який допомагає вивільнити емоції, знизити стрес...»

...ЩО «ПАМ'ЯТЬ МОЖЕ БУТИ ЖИВОЮ»

Зазвичай, із героїнями своїх публікацій, які були надруковані на сторінках газети «Волинь», ми стаємо згодом фейсбучними друзями. І вже в соцмережах можна простежити за подальшим їхнім життям, за тим, чим переймаються, що їх радує, до чого прагнуть. Одна із них – лучанка Ірина Пронцевич, котра втратила на війні чоловіка: Олег Пронцевич три роки воював у найгарячіших точках – загинув торік, у квітні, у віці Ісуса Христа. Ми спілкувалися з нею минулого літа. З того часу й заходжу періодично на її фейсбук-сторінку, де жінка

розміщує пости, частина яких – своєрідні освідчення коханому чоловікові.

Ось і недавно, у травні, вона повідомила, що разом із донькою в лісі, що неподалік Луцька, в селі Кульчин, посадили дубочки: «І коли я йшла між цими маленькими деревцями, мене не полишало відчуття, що пам'ять може бути живою. Вона може рости. Дихати. Тягнутися до світла...». До такого пошанування Олега, як і інших захисників-Героїв, Ірина запросила й тих, хто знав її чоловіка: «Мені буде дуже тепло бачити, як ця пам'ять проростає у різних куточках України й світу. Так ви зможете увічнити Олега в місцях, де він не був за життя, але таким чином матиме можливість подорожувати й після того, як завершився його земний шлях...»

А ось тепер, коли обурений чоловік заговорив у соцмережах про те, що для дружин, котрі втратили на війні чоловіків, «головне – виплату одержати, після чого починаються тачки, курорти...», зателефонувала Ірині з надією, що вона дасть свій коментар з приводу цього. Посилку на відеозапис, до речі, не скидала (не хотілося, щоб молода жінка почула ту брудну зливу звинувачень на адресу дружин, хоч

і з уточненням-вибаченням, що «не всі такі»). Просто переповіла суть сказаного. Зрештою, всі ми живемо в соціумі, тож вона, мабуть, і без цього відеозапису чула подібні думки.

«Я знаю точно, що місце Олега в моєму серці – місце мого чоловіка, батька нашої доньки – ніколи ніхто не займе.»

Ірина погодилася на розмову й ось що сказала:

– Я не можу відповідати на чийсь провокації чи бажання набрати більше лайків. Але можу сказати про те, що стосується нашої сім'ї. Бо я знаю точно, що місце Олега в моєму серці – місце мого чоловіка, батька нашої доньки – ніколи ніхто не займе. Перша юнацька любов і все, що було в моєму житті, я мала з ним. І взяти в один день перекреслити те, чим ти жила, це знищити своє минуле, яке тобі дороге... Кажуть, що життя продовжується, але це не так. Воно було побудоване на принципах того, що ми маємо бути разом із чоловіком, а цей принцип зруйнувала війна. І я

точно знаю, що яким би не було моє подальше життя, в ньому все одно буде присутній Олег – в іншій формі, але незмінно, бо моя любов не зменшилася, не забулася.

...«КОЛИ ТЕБЕ НЕМА ПОРЯД, ТО Я, ЯК ТІЛО БЕЗ ДУШІ»

Хтось, читаючи ці рядки, мабуть, подумає, що мені просто пощастило на зустрічі з дружинами, котрі, втративши чоловіків на війні, бережуть їх у своєму серці. Не стану заперечувати. Так воно і є. Бо й сама переконана, що на спілкування для газетної публікації погоджуються ті, хто має що сказати на загаль. Кому болить і буде боліти, що вдруге в житті не повторюється та любов, з якої народився їхній із чоловіком шлюб.

І зараз, вертаючись до окремих публікацій, можна скласти своєрідний портрет дружин, перед якими у згаданому відеозаписі його автор вибачився, зазначивши, що «не всі такі, – нікого не хотів образити».

«Вітя часто мені казав: «Коли тебе нема, то я, як тіло без душі». Тепер теж знаю, що це означає. Я багато його слів зрозуміла. Бувало, він дивиться телевизор. Я – біля нього. Питаю: «Ти мене любиш?» – «Так», – каже коротко. Я далі допитуюся: «А як ти мене любиш?» і чую у відповідь: «Як рибка воду». Вітя не міг без мене жити, як риба без води не живе», – ось що говорила, пригадуючи зворушливі моменти, коли коханий був поряд, Ольга Дмитрук – переселенка з Дніпропетровщини, котра нині мешкає в Луцьку. «Наші щасливі роки. А зараз – вирвана частина серця», – так лаконічно й промовисто підписала сімейне фото для газети дружина захисника-Героя Сергія Бурдака з Любешова, Інна. На світліні – вона, її коханий чоловік і донька. А коли ми з пані Інною спілкувалися, то вона дала до цього: «Хоч і кажуть, що час лікує, – далі буде легше, це не так. Знаєш, що вже ніколи в дім не зайде Сергій, що в тебе нема повноцінної сім'ї, якою ти дорожила. Психологічно дуже важко згадувати незабутні миті – що він сказав, як подивився...»

«Скажу, що багатьох війна не зачепила, – вони живуть всі ці роки, як і раніше жили. Їм важко зрозуміти нас – дружин, котрі втратили чоловіків. Вони тільки стежать, як ми живемо, що ми робимо, що одягли, чи посміхаємося («Як так – не зламалася, встала?»), – говорила Людмила Бірук із Каменя-Каширського.

І не тільки вона відчула на собі, як непросто жити під таким «прицілом» людської цікавості, а то й осуду, й іти далі. ■

■ Життєйські істини

Навіть коли образа ще болить...

Ми сваримося. Іноді через дрібниці: рахунки за комунальні послуги, запізнення, втому після важкого дня або необережно сказане слово. Але правда в тому, що справжнє кохання – це зовсім не та казка, яку нам розповідали в дитинстві

любов – це не лише метелики в животі та захоплення перших місяців. Це ще й терпіння, відповідальність, вірність своєму вибору і готовність

через страх самотності. Ми залишаємося тому, що любов – це щоденне рішення. Рішення бути поруч не лише тоді, коли легко і добре, а й тоді, коли

ти кращими разом.

Любов – це втримати руку людини тоді, коли було б простіше відпустити. Це розуміти, що справжня краса стосунків не в тому, щоб уникати труднощів, а в тому, щоб проходити їх разом і виходити з них ще ближчими.

Тому так, ми іноді сперечаємося. Ми обираємося, миримося, вчимося чути одне одного, підтримуємо і любимо. І щоразу знову обираємо залишатися поруч.

Не тому, що мусимо. А тому, що хочемо. Щодня.

Ось так і виглядає справжнє кохання. ■

Любов – це втримати руку людини тоді, коли було б простіше відпустити.

Марія МРІЯ, zytia.org

Вона живе не лише в романтичних вечорах і красивих словах. Воно буває складним, недосконалим, іноді виснажливим і навіть болючим. Та попри все ми залишаємося поруч. Не тому, що так легше, а тому, що те, що ми ра-

зом створили, варте того, щоб за нього боротися.

Справжнє кохання – це сказати людині: «Я бачу не лише твої сильні сторони. Я знаю твої слабкості, твої складні риси характеру, твої помилки. І все одно залишаюся поруч».

Саме тут починається зрілість. Бо

шукати компроміс. Це здатність не тікати від проблем, а сідати за стіл і розмовляти, навіть коли образа ще болить.

Ми залишаємося разом не тому, що все завжди ідеально, і не

життя випробує нас на міцність.

Сильні стосунки не будуються на бездоганності. Вони будуються на готовності вчитися одне в одного, визнавати помилки, пробачати і става-

■ Бо ти на землі – Людина!

Територію біля Козацького хреста впорядкували... дві пенсіонерки!

Фото: Юлія МУЗИКА, «Нова доба».

Що таке справжній патріотизм, довели фізичною працею дві Надії з Маневичів – Марчук і Верешко.

Зворушливо-повчальну історію розповіло видання «Нова доба» із Маневичів

Надія РОЗЕНКО

У Маневичах невелика ініціатива двох небайдужих жінок перетворилася на справжній приклад людської вдячності та вшанування воїнів, що полягли за незалежність нашої держави.

Біля Козацького хреста із висіченим тризубом, що розташований поруч Центру обслуговування громадян Пенсійного фонду України на вулиці 100-річчя Маневичів,

« Зібрали шість мішків сухого листя та трави, посадили квіти вздовж доріжки, прикрасили хрест патріотичними стрічками й квітами. »

з'явилися квіти й порядок – як символ шанування тим, хто віддав життя за Україну.

Меморіал тут урочисто відкрили в жовтні 2018 року, напередодні Дня захисника України, як символ козацького духу та шани сучасним українським воїнам. Ця традиція бере початок ще з часів Запорізької Січі, коли козацькі хрести встановлювали на могилах видатних лицарів. Сьогодні ж цей знак є символом пам'яті, героїзму

та вдячності українським захисникам, поєднуючи минуле й сучасність у спільному образі боротьби за свободу.

Мешканка вулиці 100-річчя Маневичів Надія Верешко ще торік ділилася болем – мовляв, їй важко ходити повз пам'ятний знак, біля якого немає впорядкованої території та квітника. На жаль, і цього року ситуація не змінилася: Козацький хрест і далі самотньо стоїть у тіні дерев. Щодня біля нього

проходять сотні людей, але мало хто зупиняється. І від цього стає особливо щемко: добру справу зробили, але, здається, не довели до кінця...

Та нещодавно дві Надії – Марчук і Верешко, жительки цієї вулиці, об'єднавши зусилля, працю та свої щирі патріотичні серця, вирішили навести тут лад. Озброївшись робочим інструментом, взявши квіти та воду, вони вирушили до пам'ятного знака. Попрацювали добре, хоч і перебувають уже в поважному віці. У результаті зібрали шість мішків сухого листя та трави, посадили квіти вздовж доріжки, прикрасили хрест патріотичними стрічками й квітами.

– Земля там під деревами дуже тверда, ще й коріння заважає, тож важко щось упорядкувати, – зауважила Надія Марчук. – Потрібно було б завезти родючий ґрунт, висадити декоративні рослини, одним словом – зробити територію гідною такого пам'ятного знака. Мій покійний зять Іван Ковбасюк теж воював за те, щоб наша земля була вільною від ворога.

А для Надії Верешко війна – це особистий біль. Її син Андрій у перший день повномасштабного вторгнення став до лав ЗСУ і вже п'ятий рік поспіль захищає державу у складі 14-ї ОМБр імені князя Романа Великого.

У Маневичах є чимало місць пам'яті, що зберігають гірку історію про гідних людей. Але поряд із цим завжди має бути до них й людська увага, турбота та вшанування.

Щира подяка двом Надіям за їхню небайдужість і за те, що своєю працею вони зробили важливу й добру справу. ■

■ О часи, о звичаї!

На Камінь-Каширщині спіймали працівника ТЦК на хабарі

За даними слідства, 29-річний військовослужбовець організував схему систематичного одержання неправомірної вигоди від військовозобов'язаних

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Встановлено, що одним із «клієнтів» посадовець став мешканець Камінь-Каширського району, який перебував у розшуку за порушення правил військового обліку та підлягав притягненню до адміністративної відповідальності. Скориставшись ситуацією, військовослужбовець запропонував чоловіку «вирішити питання» щодо уникнення відповідально-

пересування військовослужбовців інших підрозділів ТЦК та СП на території громади, що дало б можливість уникати перевірок і умовірного затримання. Щоб переконати чоловіка погодитися на такі умови, він наголував, що в іншому

досягнення домовленостей військовозобов'язаного дійсно затримали представники одного з територіальних підрозділів ТЦК та СП та доставили для уточнення військово-облікових даних. Водночас старший солдат посприяв тому, щоб чоловіка не притягнули до адміністративної відповідальності та дозволили залишити приміщення без подальших мобілізаційних процедур.

У межах документування злочинної діяльності правоохоронці зафіксували щонайменше два факти передачі неправомірної вигоди. Після

отримання чергового платежу військовослужбовця затримали в порядку ст. 208 КПК України. За процесуального керівництва Волинської спеціалізованої прокуратури у сфері оборони Західного регіону йому повідомлено про підозру за ч. 3 ст. 368 Кримінального кодексу України – одержання службовою особою неправомірної вигоди, поєднане з її вимаганням та вчинене за попередньою змовою групою осіб.

Суд обрав підозрюваному запобіжний захід у вигляді домашнього арешту. Також його відсторонено від виконання службових обов'язків. Наразі триває встановлення всіх осіб, причетних до функціонування корупційної схеми. ■

« За свої послуги він вимагав щомісячну плату в розмірі 20 тисяч гривень. »

За ці кошти посадовець обіцяв не лише сприяти уникненню відповідальності, а й надавати службову інформацію про проведення мобілізаційних заходів та

випадку того неминує доставлять до ТЦК, притягнуть до адміністративної відповідальності та мобілізують у встановленому законом порядку.

Невдовзі після

У Шацькій громаді визначено 9 місць масового відпочинку людей на водних об'єктах, на яких облаштовані рятувальні пости: санаторій «Лісова пісня» (с. Гаївка, озеро Пісочне); урочище Грядя (озеро Світязь); ПРАТ «Волиньтурист» (урочище Гушово, озеро Світязь); база відпочинку «Гарт» (озеро Світязь); село Світязь (центральный пляж, озеро Світязь); урочище Тополина (с. Світязь, озеро Світязь); рекреаційний пункт «Незабудка» (озеро Світязь); урочище Ляпове (с. Мельники, озеро Пісочне); озеро Велике Чорне (селище Шацьк, дитячо-юнацька спортивна школа).

Цими днями у Ковелі відбувся вечір пам'яті В'ячеслава Хурсенка (на фото) – відомого українського співака і композитора, дитинство та юність якого пов'язане з цим містом. «Соколята», «Сповідь», «Віра, Надія, Любов», «До рідного дому» – це його пісні, у яких живуть спогади, почуття багатьох поколінь українців.

Фото: Юлія Музика

Державна міжвідомча комісія надала дозвіл на ексгумацію польських військових та цивільних поховань на території Волинської та Львівської областей, зокрема, погоджено проведення ексгумаційних робіт на місцях поховань мешканців колишніх сіл Острівки і Воля Островецька на Волині, які трагічно загинули у серпні 1943 року.

Із початком літнього відпочинкового сезону на території Шацької громади, зокрема, поблизу озера Світязь, поліція Волині посилює заходи із забезпечення публічної безпеки та правопорядку.

У Ковельській громаді діє Програма заходів з локалізації та ліквідації борщівника Сосновського. На її реалізацію у 2026 році спрямовано майже 300 тисяч гривень.

■ Пульс тижня

Збував психотропи в ... гаражному кооперативі

За процесуального керівництва прокурорів Камінь-Каширської окружної прокуратури 42-річному жителю міста Камінь-Каширського повідомлено про підозру у незаконному придбанні та зберіганні з метою збуту психотропних речовин у великих розмірах, а також організації та утриманні приміщення для їх незаконного вживання, з корисливих мотивів

Наталія МУРАХЕВИЧ

Встановлено, що чоловік обладнав у гаражному кооперативі в рідному місті приміщення та надавав його іншим громадянам для вживання амфетаміну, в тому числі за грошову винагороду.

Окрім того, він придбав у мережі Інтернет амфетамін у великих розмірах та зберігав його в гаражному боксі, де нещодавно психотроп вилучили правоохоронці під час проведення санкціонованого судом обшуку.

Суд обрав підозрюваному запобіжний захід у вигляді тримання під вартою. ■

Вміст алкоголю перевищував допустиму норму в 12 разів!

Виявлено факт керування транспортним засобом у стані алкогольного сп'яніння

Богдана КАТЕРИНЧУК

Нещодавно працівники групи реагування патрульної поліції Камінь-Каширського районного відділу поліції під час патрулювання території зупинили автомобіль марки Peugeot. Під час спілкування з водієм правоохоронці виявили в нього ознаки алкогольного сп'яніння. За згодою водія, на місці зупинки транспортного засобу було проведено огляд на стан сп'яніння за допомогою спеціального технічного засобу. Результат тестування становив 2,39 проміле алкоголю.

Водія було відсторонено від керування транспортним засобом та складено адміністративні матеріали за ч. 1 ст. 130 КУпАП.

Правоохоронці нагадують, що керування транспортними засобами у стані сп'яніння становить серйозну загрозу для життя та здоров'я всіх учасників дорожнього руху. Тож треба бути відповідальними й не сідати за кермо після вживання алкоголю. ■

У полісянки знайшли 9-сантиметрового гельмінта під шкірою

У Волинській області зареєстровано другий у 2026 році випадок дифіляріозу – паразитарного захворювання, яке передається через укуси інфікованих комарів

Василь КІТ

За повідомленням обласних епідеміологів, 37-річна жінка, яка проживає в Ковельському районі, звернулася за медичною допомогою через появу підшкірного утворення в ділянці шиї та відчуття руху під шкірою. Під час оперативного втручання було видалено гельмінта довжиною 8,7 см. Пацієнтка пройшла курс лікування амбулаторно, стан задовільний.

Джерелом інфекції для комарів є переважно заражені собаки, рідше коти та дикі м'ясоїдні тварини. Людина заражається випадково під час укусу інфікованого комара. Основними проявами хвороби можуть бути ущільнення під шкірою, свербіж, набряк, почервоніння та характерне відчуття ворушіння або переміщення паразита. ■

■ Невідомі сторінки

Щоб захопити повстанців живими, емгебісти застосували снодійний препарат

Боївка Івана Гладуна на псевдо «Соловей» діяла протягом кількох років на території Заболоттвіського і Шацького районів Волині та Малоритського району Брестської області

Микола МИХАЛЕВИЧ, завідувач Кортеліського історичного музею

Повстанці із бойвки Сергія Богдана «Бикова» (командир стоїть другий праворуч).

Іван Гладун народився у 1916 році в селі Пульмо Шацького району. З весни 1943-го господарчий Шацького районного провуду ОУН. У січні 1944 року призначений чотовим у сотні «Коваленка» (Лукаш Корнелюк), пізніше провідник ОУН Шацького району. Надійним побратимом «Солов'я» був Микола Макарук, 1930 р. н., із села Самари на Ратнівщині, псевдонім «Коля». Як згадував житель села Залісі Іван Горох, «Соловей» і «Коля» вперше до нього прийшли влітку 1947 року і він дав їм продукти. Після цього вони стали приходити кожні два-три тижні.

Ще одним надійним зв'язковим бойвки був житель села Текля Заболоттвіського району Федір Павличук. Пізніше він розповів слідчим МГБ, що перейшов на нелегальне становище у серпні 1949-го на пропозицію Миколи Петрука.

«З Петруком ми пішли в ліс, який розташований між селами Текля і Чевель Старовицького району до провідника «Коса». Він поговорив зі мною приблизно півгодини і після бесіди сказав, що не заперечує, щоб я перейшов на нелегальне становище і вступив у бойвку ОУН. «Кос» наказав, щоб мені видали гвинтівку, боєприпаси і заявив, що я матиму псевдо «Костик».

Тоді ж до бойвки «Солов'я» приєднався житель селища Заболоттвіського району Роман Білітюк, 1930 р. н., псевдо «Антон». Про дії бойвки на території району найбільш детально повідомляв довідка Малоритського райвідділу МГБ:

«1 лютого 1947 р. в с. Оріхово пограбований магазин сільпо, в якому забрано товарів на суму 8 тис. руб... 3. У ніч на 3 січня 1948 р. убитий депутат Хотиславської сільради – Лук'ячук Іван

Микитович, 1896 р. н., і пограбовано два магазини сільпо: в с. Мельники на суму 9 тис. руб., в с. Хотислав на суму 16 тис. руб.

4. У ніч на 27 лютого 1948 р. в с. Ляховці пограбовано два магазини – сільпо і ОРСа на суму 61 082 руб...

6. У ніч на 23 травня 1949 р. розгромлена канцелярія Орхівської с/ради і пограбований магазин сільпо в с. Оріхово на суму 23 989 руб...

8. 2 жовтня 1949 р. викрадений житель хутора Добре – Лебедев Олександр Іванович, 1919 р. н., доля якого невідома.

9. У ніч на 8 квітня 1950 р. викрадений житель с. Отчин – Белеза Василь Миколайович, 1919 р. н., доля якого невідома. Забрано у нього грошей 200 руб. і сала 10 кг.

10. У ніч на 9 липня 1950 р. в с. Ляховці пограбований магазин ОРСа на суму 21 892 руб 73 коп...

12. У ніч на 5 вересня 1950 р. пограбований магазин сільпо у с. Мельники, забрано товарів на суму 19 074 руб. 85 коп.

13. У ніч на 20 листопада 1950 р. пограбований фінагент Хотиславської с/ради – Савчук Онуфрій, 1929 р. н., у якого забрано державні гроші 6 236 руб...

Нач. Малоритського РО МГБ капітан Прісукін»

Найчастіше повстанці нападали на магазини сільпо та радянських активістів. Забрані товари і продукти використовували для власних потреб, а також видавали своїм помічникам. Але найбільш дошкульним для сталінської влади став напад бойвки разом із провідником ОУН Старовицького Степаном Калачуком «Панасом» у ніч 4 червня 1950-го на друкарню

МТС у селі Кримно Заболоттвіського району. Там було забрано друкарського шрифту 172 кг та фарбу, які вивезли в ліс і передали Ковельському окружному провіднику ОУН «Ярому». Захоплене обладнання повстанці використали для друку великої кількості націоналістичних листівок та брошур.

Повстанці також активно намагалися поповнити свої ряди новими бійцями. Свідчення Івана Гороха під час допиту:

«Весною 1950 р. до мене прийшов «Коля» разом із «Косом» і «Ярославом». «Кос» протягом години агітував мене перейти в бойвку ОУН. Я такої згоди не давав і категорично відмовився вступити в бойвку. Після цього «Соловей», «Коля» і «Костик» продовжували зустрічатися зі мною, давали читати націоналістичну літературу, розповідали про ОУН та побудову Української самостійної держави. У серпні 1950 р. «Соловей» повторно запропонував мені перейти в бойвку ОУН і я погодився, тому що боявся арешту органами МГБ за зв'язок із бандитами. Увечері по дорозі в Шацький ліс «Соловей» сказав, що мій псевдонім буде «Степан» і дав мені зброю: автомат ППШ і до нього 21 патрон та іноземний пістолет».

Тим часом обласне управління МГБ послило оперативні заходи серед помічників повстанців. Чекистам вдалося завербувати хуторянина Петра, який жив поблизу Гути Заболоттвіського району. Як згадував Горох, у його надвірних будівлях повстанці ховалися до 10 разів. Він забезпечував їх продуктами харчування та інформував про становище у селі і дії військових груп МГБ.

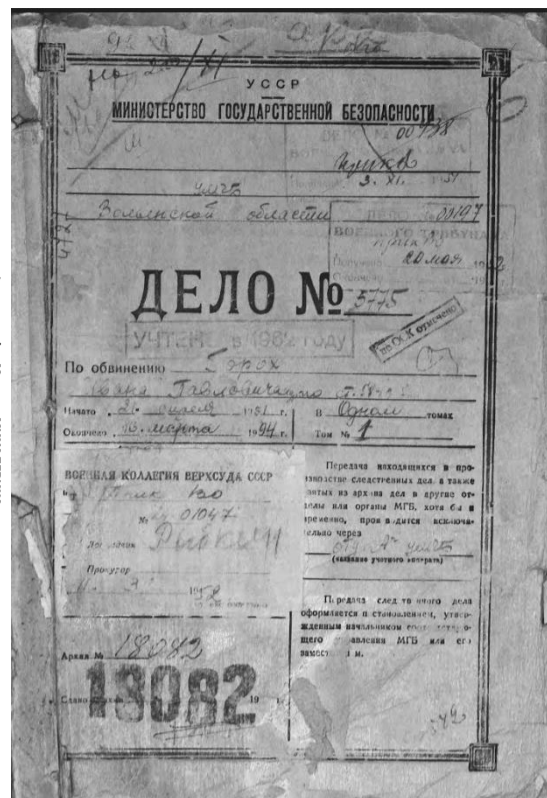
Для «Солов'я» він купував папір і фотоматеріали в Бресті та дістав із колгоспу 10 ц зерна. Петро отримав агентурну кличку «Берега» і, користуючись повною довірою повстанців, завдав їм непоправних втрат.

Саме завдяки йому заболоттвіські чекисти дізналися, що в ніч на 30 жовтня 1950 року до жителя хутора Туркова поблизу Гути Никандра Головія прийдуть «оунівці». Через кілька годин там влаштувала засідку оперативно-військова група із десяти чоловік, яка оточила господарство Головія. О другій годині ночі сержант Алексєєв та солдат Зирянов, які перебували у засідці за 20 метрів від будинку, вирішили підповзти ближче. За 5 метрів

«Соловей» і «Костик» заховаляся в сіно. Після того, як військові запропонували дівчатам скидати з горища сіно, то вони разом із сіном скинули хлопців, яких солдати не виявили і пішли із клуні.

Найбільше клопоту повстанці завдавали місцевим радянським активістам. Свідчення жителя села Тур Івана Борисюка, який працював дільничим інспектором держрибнагляду:

«4 жовтня 1950 року, коли я вечеряв, до мене в хату несподівано зайшли озброєні бандити ОУН. Під час обшуку один із бандитів сказав, щоб я віддав пістолет «Вальтер», отриманий на роботі, що я і зробив. Вони також забрали у мене два відрізи сукна, чоботи жінки, військовий ремінь, польову сумку, кишеньковий ліхтарик і 75 руб. Хочу зауважити, що коли до хати зайшли бандити, то моя жінка вискочила на вулицю і побігла в сільраду, звідки

Архівно-кримінальна справа Івана Гороха.

на горищі клуні разом із дочкою господаря Антоніною і сусідською дівчиною Оленою, увечері військова група оточила клуню. «Соловей» і «Костик» заховаляся в сіно. Після того, як військові запропонували дівчатам скидати з горища сіно, то вони разом із сіном скинули хлопців, яких солдати не виявили і пішли із клуні. Пізніше Антон розповів повстанцям, що його затримували органи МГБ і він признався, що має зв'язок із ними і дав зобов'язання – підвести під удар бойвку «Солов'я». Шпак Антон також приносив у ліс і показував пляшку самогону, яку йому дали чекисти для того, щоб він цією горілкою отруїв повстанців. «Соловей» йому сказав, щоб він цю пляшку самогону зберігав у себе.

повідомили про них у Заболоттвіський РО МГБ. Працівники МГБ приїхали до мене вже після того, як бандити пішли».

29 листопада Горох із «Колею» та «Антоном» проходили по хуторі Дубровка Малоритського району і біля однієї хати побачили підвідо. «Коля» сказав, що це мабуть приїхали представники із райцентру і мають пістолети, які треба забрати. Товаришів він поставив біля вікон будинку, а сам пішов у хату, звідки незабаром почувся постріл. Коли «Коля» відкрив двері і крикнув: «Руки вгору!», то троє місцевих активістів слухняно підняли руки, але росіянин Калачов, який знаходився за ними, почав стріляти із пістолета. «Коля» у відповідь дав чергу з автоматом. Горох і «Антон» кілька разів вистрілили у вікна, а потім всі разом швидко відійшли. Пізніше стало відомо, що під час цієї перестрілки один комуніст був убитий, а інший важко поранений.

Вже наступного дня, отримавши повідомлення від «Береги», чекистсько-військова група зробила облогу в шацькому лісі і виявила повстанців.

Під час перестрілки загинув Микола Макарук «Коля», який здійснював зв'язок із «Косом» та був ініціатором активних дій у бойвці. Та на цьому нещастя повстанців не закінчилися. Свідчення Федора Павличука:

«17 грудня 1950 р. я і «Соловей» переховувалися у с. Оріхово. У цей час військові оточили будинок, де ми ховалися. Коли ми втікали, «Соловей» був убитий, а я поранений у плече і не відстрілюючись втік у ліс».

«Соловей» загинув, коли втік з будинку Романа Ярмолюка, тому господар приєднався до повстанців, щоб уникнути арешту.

Під час спілкування з ним агент МГБ «Берега» помітив, що Ярмолюк пригнічений і незадоволений своїм становищем. Він обережно порадив Роману вийти з повинною, а потім переконав його працювати на органи держбезпеки. Ярмолюк отримав агентурну кличку «Поліський» і завдання допомогти знищити залишки бойвки «Солов'я» та встановити місця переховування керівника СБ Ковельського окружного провуду ОУН «Коса». «Поліський» повідомив «Берегу», що повстанці прийдуть до нього 24 березня 1951 року.

Щоб захопити повстанців живими, чекисти видали «Березі» снодійний препарат, який він підсипав у компот. Ймовірно, це був спеціальний засіб «Нептун-47», який майже не мав смаку і запаху та викликав сон через 15–20 хвилин. Під час вечері повстанці відчували дію препарату і кинулися втікати. Оперативна група МГБ розпочала переслідування і наздогнала їх через кілька кілометрів. Хоча повстанці були напівпритомні, вони вчинили опір і в перестрілці Роман Білітюк «Антон» був убитий, а Федір Павличук «Костик» отримав важкі поранення і потрапив у полон.

Лише Івану Гороху «Степану» вдалося втекти. Чекисти доручили «Поліському» його ліквідувати, але вже за кілька днів труп агента знайшли у лісовому болоті біля Гути. Очевидно, «Кос» врахував зрадника і він отримав те, що заслужив. Обласне управління МГБ було вкрай незадоволене невмищими діями оперативної групи, які привели до втрати цінного агента «Поліського» та розшифрування першої підпілля методів роботи МГБ по застосуванню спеціальних засобів.

«Степан» ховався на горищі в односельчанки Тетяни Пишук, але 17 квітня його затримала оперативна група. Після лікування і тривалого розслідування Федір Павличук та Іван Горох 3 червня 1952 року були засуджені військовим трибуналом до ув'язнення у виправно-трудових таборих на 25 років та конфіскацію всього майна. Правда, у Павличука не було що забирати, бо його сім'я ще раніше була вивезена в Сибір, а майно передане в колгосп. Пізніше Федору Павличуку термін покарання зменшили до 10 років, а Івану Гороху до 15, але рішенням президії Волинського обласного суду в 1994-му в реабілітації було відмовлено. ■

■ Футбол

«Кварцяний не заважає розвитку волинського футболу – напевно, більше не хоче»

Колишній захисник національної збірної України і уродженець Луцька Артем Федецький поділився думками столичному інтернет-виданню Tribuna.ua про причини занепаду професійного футболу в рідному регіоні

Фотоколаж: tribuna.com.

«Я його ні в чому не звинувачую, але років 5 тому з його авторитетом, з його можливостями...» – каже про Віталія Кварцяного Артем Федецький.

Тимур ЧЕСТНИХ

— Думаю, всім прикро, що на Волині немає професійної футбольної команди. Чому так сталося, на твою думку? – запитав Артема Федецького кореспондент Tribuna.ua.

– Я вже неодноразово говорив про головних винуватців такого «досягнення».

– Чи заважає розвитку волинського футболу легенда Віталій Кварцяний?

– Ні, він не заважає – він, напевно, більше не хоче, йому нецікаво. Про-

Я його ні в чому не звинувачую, але років 5 тому з його авторитетом, з його можливостями... Я не маю на увазі фінансові – він міг просто об'єднати керівництво області і якийсь приватний бізнес, щоб усі долучилися й разом створили бодай одне штучне поле.

Як ми хочемо, щоб у нас було майбутнє, якщо в нас немає просто дитячої інфраструктури, щоб дітки займалися і грали? Це – звичайне штучне поле, ціна питання – 200-250 тисяч євро для області.

Так, зараз кажуть, що військовий час, що питання неактуальне. Але почекайте, вже минуло 10 років. Перша каденція Кварцяного – «нуль», «штанга». Далі – ковід, потім – війна.

– Знаю, що в тебе були можливість і бажання щось змінити. Ти знайшов людину, яка зацікавлена, в якій є можливості, ви хотіли його зробити президентом Волинської асоціації, але вам не дали, вам сказали: «Ніфіга у вас не виїде» – і це заморозилося.

– Кандидата не допускали, бо ще були якісь

нюанси, про які нам не сказали.

– Знаю, ви з ним сиділи і розписували програму – що буде, який розвиток...

– Звичайно. Програма була в першу чергу націлена на те, щоб об'єднати всіх навколо того, щоб у нас був дитячий футбол. І одним із завдань було відродження «Волині», тобто, щоб уся область була зацікавлена в тому, щоб у нас було майбутнє.

Але перед тим, щоб відродити «Волинь», у нас має бути сильна дитяча інфраструктура – тоді

можна щось говорити. А не так, що прийшов інвестор, вкинув 10 мільйонів у бюджет «Волині», вони роздерибанили чи вкрали, «Волинь» рік пограла – і команди немає.

Так не має бути. Щоб була професійна потужна команда, мають бути хороша дитяча академія, дитяча інфраструктура, поля, якась база, якась ідальня, щоб усе постійно працювало – тоді можна говорити про відродження професійного клубу, – **наголосив Артем Федецький.** ■

ЯКИЙ РАХУНОК?

Футбол. Чемпіонат Волині. 4-ий тур: «ЛСТМ 536» (Луцьк) – «Шахтар» (Нововолинськ) – 1:1, «Адреналін U-19» (Луцьк) – ФЦ «Ковель» (Ковель) – 0:4, ФК «Тростянець» (Тростянець) – ФК «Володимир» (Володимир) – 8:0.

5-ий тур: ФК «Володимир» – «ЛСТМ 536» – 1:4, ФЦ «Ковель» – ФК «Тростянець» – 0:1, «Шахтар» – «Адреналін U-19» – 7:0.

6-ий тур: ФЦ «Ковель» – ФК «Володимир» – 1:1, «Шахтар» – ФК «Тростянець» – 0:2.

ТУРНІРНА ТАБЛИЦЯ ЧЕМПІОНАТУ ВОЛИНІ НА РАНOK 9 ЧЕРВНЯ:

М	Команда	І	В	Н	П	З.П	О
1	ФК «Тростянець» (Тростянець)	6	5	1	0	22:1	16
2	«ЛСТМ 536» (Луцьк)	5	2	3	0	11:4	9
3	«Шахтар» (Нововолинськ)	6	2	2	2	12:10	8
4	ФК «Володимир» (Володимир)	6	2	1	3	8:19	7
5	ФЦ «Ковель» (Ковель)	6	1	3	2	9:7	6
6	«Адреналін U-19» (Луцьк)	5	0	0	5	1:22	0.

«Перша каденція Кварцяного – «нуль», «штанга». Далі – ковід, потім – війна.»

сто порівняти дві області – Волинська і Львівська. Скільки команд виступає у Львівській області? Там, якщо не помиляюся, є Вища ліга, Перша, Друга. Скільки у Волинській області? Вісім, і на цей час, що мені відомо, дві вже знялися (у чемпіонаті Волині у Вищій лізі грає 6 команд. – Ред.). Тому плачевна ситуація, так не має бути.

■ Надзвичайний випадок

Футболіст помер би, якби не серцевий дефібрилятор?

Півзахисник збірної Данії Крістіан Еріксен знову пережив страшний епізод на футбольному полі. Під час товариського матчу в Оденсе Данія – Україна на 65-й хвилині за рахунку 2:1 на користь господарів 34-річний футболіст схопився за серце і впав непритомним на газон

Фото: uefa.com.

Тримайся, Крістіане!

диною-дивом, адже він повернувся у великий футбол і грав навіть за «Манчестер Юнайтед».

України 55-річного італійця Андреа Мальдери «синьо-жовті» перемогли на виїзді Польщу – 2:0 (1:0 – Ярмчук, 34 хв.; 2:0 – Ярмоленко, 44). ■

Петро ПАС

ру одразу зупинили, медики вибігли на поле, а партнери й суперники стали навколо Еріксена живим кільцем – як це вже було під час Євро-2020, коли у данця сталася зупинка серця в матчі проти Фінляндії.

ця імплантований Еріксену кардіовертер-дефібрилятор спрацював належно і врятував йому життя.

Нагадаємо, після серцевого нападу у 2021 році Крістіану Еріксену встановили спеціальний пристрій, який контролює ритм серця і може втрутитися у разі небезпечно-го збою. Після цієї операції Еріксена стали називати лю-

«На 65-й хвилині матчу 34-річний Крістіан Еріксен схопився за серце і впав непритомним на газон...»

■ Увага, конкурс!

«Як би важко нам не було, але вже точно не буде соромно»

Переконаний, що більшість із наших читачів одразу скажуть, кому належать ці слова

Грицько ГАРБУЗ

Для тих, хто не знає (і, звісно, для всіх) ми повторимо запитання, в якому й заховали автора цих слів.

«ВЕСНЯНИЙ ГРАНАТОБУЗ-2026»-6

Друзі, сьогодні ми заховали портрет дуже відомої людини в Україні.

А вивести на цей портрет вам допоможуть ці цифри: 23/ 28/ 6/ 15/ 19/ 2/ 17/ 18/ 18/ 11/ 15/ 18/ 19/ 19/ 19/ 2/ 18/ 1/ 22/ 21/ 1/ 1/ 1/ 2/ 7/ 7/ 7/ 9/ 18/ 19/ 19/ 3/ 3/ 17/ 24/ 2/ 7/ 9/ 16/ 16/ 33.

Чий портрет знаходиться у гранатобузі?

Ключ до розв'язки був простий: кожна цифра відповідала літері в українському алфавіті: «1» = «а», «2» = «б» і так далі – до «я» (33).

А перетворені цифри на букви утворювали цю цитату «Як би важко нам не було, але вже точно не буде соромно» Валерія Залужного.

Хто з наших читачів справився із завданням № 6 і вказав правильну відповідь «Портрет Залужного», ви дізнаєтеся вже на фейсбук-сторінці Грицька Гарбуза (зайти на неї можна за цим посиланням).

Для тих, хто вперше приєднався до нашого конкурсу, нагадаю «принцип нашої інтелектуальної вікторини нагадує «чорний ящик» із популярної гри «Що? Де? Коли?». Тільки предмет чи зображення людини ми ховаємо в гарбуз (від початку повномасштабного вторгнення нелюдів-москалів наш добрий-предобрий гарбуз перетворився у грізний гранатобуз).

У минулому номері ми оголосили новий інтелектуальний чемпіонат – «Гарбузяче літечко-2026», який пройде у 12 турів.

Умови конкурсу такі: ви маєте відгадати, що чи кого заховав Грицько Гарбуз у нашому гранатобузі. За кожную правильну відповідь отримуєте по 1 очку.

Хто здобуде найбільше балів протягом 12 турів, той і стане чемпіоном конкурсу «Гарбузяче літечко-2026» та отримає грошовий приз від редакції у розрахунку: здобутий 1 бал = 100 гривень. Якщо двоє або більше учасників наберуть однакову кількість балів, то грошовий приз розділимо порівну між усіма лідерами, але переможцем вікторини оголосимо того, хто найшвидше відповів на додаткове запитання.

Після кожного туру на фейсбук-сторінці Грицька Гарбуза ми будемо вказувати перелік усіх переможців і регулярно публікуватимемо турнірну таблицю.

«ГАРБУЗЯЧЕ ЛІТЕЧКО-2026» – 2

Сьогодні ми від вас заховали усім відому речовину. Хтось її любить, хтось навіть дуже любить, а декому вона – заборонена.

А вивести на неї допоможе такий асоціативний ряд: «одне з двох перших слів», «особливий будинок», «Всевишній», «туман», «торт», «фехтування», «штрик», «місяць», «праця», «бурштин», «Порошенко»...

Що за речовина знаходиться у гранатобузі?

Слово-відповідь треба надіслати до 19 червня (включно) тільки у вигляді повідомлення на номер: 066 133 86 88, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я, прізвище і регіон, який представляєте (наприклад: «Паляниця» (Валерій Залужний, Житомирщина)). Приємних вам пошуків без повітряних тривог! ■

І НЕ ЗАБУДЬТЕ ПЕРЕДПЛАТИТИ НАС НА 2-ГЕ ПІВРІЧЧЯ 2026 РОКУ!

■ Судоку

ЗАПОВНІТЬ ПОРОЖНІ КЛІТИНКИ ТАК, ЩОБ В КОЖНОМУ РЯДКУ, СТОВПЧИКУ І КВАДРАТІ 3x3 БУЛИ ЦИФРИ ВІД 1 ДО 9 ПО ОДНОМУ РАЗУ.

9	6	5	1	7	3	4		
	3	8		4	5	7		
		7	3	8	9		2	
	9		4	1	7	5		
2				9	3			
5	8			3	2	6		
3		9	8	4	5		7	
	6	5		2	8			
		2	7	6		5		

Відповіді на судоку за 3 червня.

1	4	8	6	9	2	5	7	3
2	6	3	1	7	5	9	4	8
9	7	5	8	3	4	6	1	2
5	9	2	7	1	3	8	6	4
6	1	4	9	2	8	7	3	5
3	8	7	4	5	6	1	2	9
7	5	6	2	4	9	3	8	1
4	3	1	5	8	7	2	9	6
8	2	9	3	6	1	4	5	7

Невигадана історія

Дощ колись привів його до неї під однією парасолькою. А потім той самий дощ проводжав його в останню дорогу – і змішував її сльози із землею на його могилі.

Дощ нас познайомив – і розлучив

Вони познайомилися під дощем. Не під тим легким, літнім, що тільки торкається плечей і пахне липою, а під справжньою зливою, коли небо ніби забуває, що воно не море, і виливає на землю все, що довго тримало в собі

Зореслав СТОЖАР

Марина тоді бігла з роботи без парасольки. Туфлі хлюпали, волосся прилипло до щік, а сумка з документами – о, та сумка! – була для неї важливішою за власну зачіску. Вона стояла під дашком старої аптеки й безпорадно дивилася на калюжі, в яких відбивалися ліхтарі.

– Вам куди? – почувся поруч голос.

Вона озирнулася. Біля неї стояв високий хлопець у військовій формі, з наплічником і парасолькою, яка вже бачила не одну негоду.

– То нам по дорозі. Я вас проведу.

– А ви хто такий, щоб мене проводити?

Він усміхнувся так тепло, ніби не дощ ішов, а сонце визирнуло.

– Я – Андрій. Тимчасово

парасольковий підрозділ швидкого реагування.

Вона засміялася. І той сміх став першим місточком між двома незнайомими людьми.

Вони йшли повільно, хоча до зупинки було зовсім недалеко. Андрій тримав парасольку більше над нею, ніж над собою, і Марина це помітила. Його плече промокло, але він удавав, що так і треба.

– Ви ж мокнете, – сказала вона.

– Нічого. Я загартований.

– Від дощу?

– Від життя.

І чомусь після цих слів їй не захотілося жартувати.

На зупинці автобус запізнався. Вони говорили про все: про дитинство, про улюблені книжки, про мамині вареники, про те, що дощ іноді не псує день, а навпаки – починає його заново.

Коли автобус нарешті приїхав, Андрій дістав із кишені маленький папірець і написав номер телефону.

– Раптом ще колись буде дощ, – сказав він.

Марина взяла папірець і вперше за довгий час відчувала: у її житті щось почалося.

Потім були зустрічі. Завжди – або під дощем, або після дощу. Ніби небо мало до них особливу прихильність. Вони гуляли мокрим алейми, пили каву біля вікна, слухали, як краплі барабанять по підвіконню. Андрій казав, що дощ – це коли Бог тихо говорить із землею. А Марина відповідала, що тоді вони, мабуть, познайомилися під дуже важливу розмову.

Він був не з тих чоловіків, які багато обіцяють. Андрій говорив мало, але кожне слово в нього мало вагу. Якщо казав: «Прийду» – приходив. Якщо казав: «Не бійся» – Марина справді менше боялася.

Одного вечора, коли осінь уже скидала з дерев останнє золото, він прийшов до неї з букетом хри-

зантем. Над містом знову висів дощ.

– Я завтра їду, – сказав він.

Марина знала, що це колись станеться. Війна не питала дозволу в закоханих. Вона приходила в їхні плани, мов чорний вітер, і гасила свічки на столі, де мали б святкувати заручини, дні народження, весілля.

– Надовго? – запитала вона, хоча боялася відповіді.

– До перемоги, – сказав

«Війна забирає не лише життя воїнів – вона обриває любов, майбутнє, ненароджених дітей і ті прості щасливі дні, які двоє людей уже встигли назвати своїми.»

Андрій і спробував усміхнутися.

Вона не заплакала. Тільки дуже міцно тримала його за руку. Так, ніби могла втримати не людину, а саму долю.

На вокзалі теж ішов дощ. Марина стояла на пероні, а Андрій вітер великим

пальцем краплю з її щоки.

– Це дощ, – сказала вона.

– Знаю, – відповів він. – Але я все одно не люблю, коли він плаче твоїми очима.

Він поцілував її в чоло й пішов до вагона.

Після того її життя стало очікуваням повідомлень. «Живий». «Усе нормально». «Не хвилюйся». «Тут теж дощ». І кожне таке коротке речення було для Марини цілим світом.

Вона берегла його голосові повідомлення, як інші бережуть родинні коштовності. Вечорами готувала чай на дві чашки, хоча пила одну. Купила нову парасольку – велику, темно-синю, «на двох». Андрій сміявся в телефоні:

– То ти мене вже під неї записала?

– Назавжди, – відповіді дала вона.

Навесні він приїхав у коротку відпустку. На три дні. Три дні, які промайнули, як три удари серця. Вони ходили знайомими вулицями, і Марина помічала, що він став іншим: мовчазнішим, старшим, ніби в його очах оселилися дороги, якими не ходять цивільні люди.

Та коли почався дощ, Андрій знову став тим хлопцем біля аптеки. Розкрив парасольку, схилив її над Мариною і сказав:

– Бачиш? Наш командир небо знову дав нам побачення.

Тоді він уперше заговорив про майбутнє. Про

Тримай нашу парасольку.

Вранці зв'язок обірвався.

А через два дні до її дверей прийшли люди у формі.

Марина не пам'ятала, як упала на підлогу. Не пам'ятала, хто піднімав її. Не пам'ятала слів співчуття. Вона тільки чула за вікном дощ. Той самий дощ, який колись привів до неї Андрія. Тепер він стукав у шибку, мов просив пробачення.

Ховали його у сірий день. Небо низько схилилося над кладовищем. Люди стояли з прапорами, квітами, свічками. Мати Андрія тримала його фотографію так, ніби ще могла зігріти сина долонями. Побратими мовчали. У тій тиші було більше болю, ніж у будь-яких словах.

Марина стояла біля могили в темно-синій куртці. Парасольки в неї не було. Вона залишила її вдома. Їхню. На двох.

Коли домовину опустили в землю, дощ раптом посилювався. Земля стала важкою, темною, липкою. Хтось простягнув Марині жменю, але вона відсторонилася.

Сама нахилилася.

І почала кидати землю руками. Раз. Другий. Третій.

Бруд лип до пальців, вода текла по обличчю, але вона не витирала ні дощу, ні сліз. Їй здавалося, що кожна жменя землі падає не на домовину, а просто їй на серце.

– Ти ж обіцяв, що ми ще підемо під одним дощем... – прошепотіла вона.

Ніхто не відповів.

Тільки дощ падав над ними – над прапором, над квітами, над свіжою могилою, над жінкою, яку він колись провів до зупинки й назавжди залишив серед свого неба.

Дощ їх познайомив. І дощ їх розлучив.

Але відтоді щоразу, коли з неба падали перші краплі, Марина виходила надвір без парасольки. Ставила обличчя під воду і тихо казала:

– Я тут, Андрію. Я пам'ятаю. ■

ДО УВАГИ СПАДКОЄМЦІВ!

Приватний нотаріус Ковельського районного нотаріального округу Семенюк Наталія Миколаївна повідомляє, що в її провадженні знаходиться спадкова справа щодо померлого 03 грудня 2025 року ГАЛАЙДИ ІВАНА ІВАНОВИЧА,

який проживав у селі Чмикос Ковельського району.

Спадкоємців, які мають право на спадщину, прошу звернутися до нотаріуса за адресою: місто Любомль, вулиця Ярослава Мудрого, 5А, Волинська область.

ПРОДАЄМО ПТИЦЮ ТА КОМБІКОРМ

Продаємо птицю: бройлер добовий та підрощений, добову м'ясоєчку, каченята породи "Мулард", "Благоварка", "Башкірка"; гусенята породи "Легард Датський", індики "Біг-6". Кури-несучки дорослі та підросли.

Комбікорм для всіх видів птиці та тварин. Діє безкоштовна доставка.

Тел.: 050 488 77 71, 067 634 83 34 (Наташа); 067 362 95 32, 066 408 77 76 (Люда); 067 119 53 13 (Віка); 075 408 77 71 (Ірина); 096 832 20 58, 099 627 88 55 (Світлана).

ПП БУРМАКА Н.П.

13, 20, 27 червня.

ефективне лікування від АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ, ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ, НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ

лікування -анонімне www.nadiya.com.ua

м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок): тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53, 098-388-88-36; м. Рівне: (0362) 43-57-58

Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова, 1/1

(0472) 63-16-16, 63-25-28

Працюємо за попереднім записом. Ліц. АВ №539362 МОЗВ від 22.04.10

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

Ціна приватного оголошення у нашій газеті – 50 грн за одне найменування. Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить 100 грн за одну публікацію. Вартість оголошення про нерухомість та послуги – 100 грн.

Тел.: 066 82 47 160 – Водафон – Viber, Telegram, WhatsApp; 096 77 31 037 – Київстар (Пн, Пт, 9-17).

РІЗНЕ

● Продам жом, торфобрикет, щебін різних фракцій, пісок, камінь бут, формах, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел. 099 61 14 575, 097 34 43 386.

● Продам жом, торфобрикет, дрова, пісок, щебін різних фракцій (насіпом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел. 099 33 74 034, 096 99 43 100.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСИМ

● Загублений чіп (картка водія UAD000000C9Q7000), дійсний до 09.05.2029 р., виданий на ім'я Васюхник Сергій Андрійович, вважати недійсним.

ПАНСІОНАТ «БЛАГОДАТЬ» ЗАПРОШУЄ НА РОБОТУ:

ДОГЛЯДАЛЬНИЦЮ ЗА ЛІТНІМИ ЛЮДЬМИ, КУХАРЯ, МЕДСЕСТРУ ТА ПРИБИРАЛЬНИЦЮ.

ЗАРОБІТНА ПЛАТА: 15 000 – 35 000 грн (1000 грн/доба)

Графік: вахтовий період.

МИ ПРОПОНУЄМО:

- ▶ Безкоштовне харчування та проживання;
- ▶ Бонуси та премії;
- ▶ Комфортні умови роботи;
- ▶ Дружній колектив і підтримку на етапі адаптації.

Тел. 098 85 96 872

Корисні поради

Чому не можна роздавлювати колорадських жуків?

Фотокілаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Розчавлений колорадський жук може стати не перемогою, а запрошенням для нових шкідників. Тож краще діяти розумно: збирати жуків вручну й обробляти картоплю народними засобами.

Як позбутися від них народними методами

Юрій ЖУК

Боротися із колорадськими жуками доводиться відразу, як тільки картопля сходить. Для цього не обов'язково купувати дорогі хімікати.

Впоратися з проблемою допоможе дієві народні методи, пише Gazeta.ua.

Найефективнішим та екологічно безпечним способом є ручне прибирання шкідників. Але цей метод підходить для невеликих ділянок. При цьому особливу увагу слід приділяти огляду листя картоплі зі зворотного боку. Саме там самки відкладають яйця.

Якщо ж ділянка картоплі велика й ручний метод не підходить, можна посипати картопляні куці

золю. Цю процедуру потрібно проводити вранці, коли листя ще вологе від роси, або після дощу. Потрібно 10 кг золи на сотку картоплі. Зазвичай навіть одне посипання призводить до загибелі як личинок, так і дорослих жуків через одну-дві доби.

Можна також спробувати використати березовий дьоготь. Його потрібно розвести водою в пропорції 100 мл дьогтю на 10 л води. Таким розчином обприскують рослини тричі на тиждень.

Окрім того, допомогти може настоянка з лушпиння цибулі. Його рекомендують залити водою з розрахунку 10 л гарячої води (70-80°C) на 300 г лушпиння. Суміш настоюють протягом доби.

У боротьбі з колорадським жуком користуються також

полином. Потрібно змішати 300 г подрібненої трави полину з 1 склянкою золи, залити отриману суміш 10 л гарячої води й настояти її протягом трьох годин.

ви розчавлюєте жука, у повітря виділяються особливі леткі речовини. Цей специфічний запах приваблює інших колорадських жуків із сусідніх ділянок. Замість того, щоб зменшити популяцію, ви можете спровокувати масовий зліт нових шкідників на «місце аварії».

Вихивання яєць та личинок: Самки жуків часто носять у собі сформовані та готові до відкладання яйця. Роздавлюючи жука на землі або на листі, ви не знищуєте ці яйця. Вони залишаються у ґрунті або на бадиллі й через деякий час успішно вилуплюються, даючи нове покоління личинок.

Хімічний опік рослини: Гемоліфа (кров) колорадського жука містить токсичні речовини та соланін. Потрапляючи на нижні листя картоплі після роздавлювання, ці соки можуть виклика-

Народні методи працюють тоді, коли діяти вчасно й правильно: не нищити жука просто на бадиллі, а прибирати його з городу та захищати картоплю природними засобами.

Увага! Роздавлювати колорадських жуків безпосередньо на землі або на бадиллі картоплі не можна з двох головних причин: приваблення інших шкідників та вихивання яєць і личинок.

Ось чому цей популярний метод боротьби насправді лише шкодить городу.

Феромони небезпеки та запахи: Коли

ти локальні хімічні опіки бадилля, роблячи рослину вразливішою до хвороб (наприклад, фітофторозу).

Рознесення інфекцій: На лапках та тілі жука можуть бути спори грибків та бактерії, які паразитують на пасльонових. Розтираючи жука по листку, ви власноруч «втираєте» хворобу в тканини рослини. ■

Анекдоти

Сидять два сусіди, обмивають городину:

– Слухай, сусіде, в цьому році така біда, всю картоплю колорадський жук з'їв!

– А в мене врожай – супер! Я їжачка приручив, він усіх жуків потоптав.

– Ну ти й дресирувальник! То ти своєму їжаку пляшку винен!

– Це чого! Я за пляшку сам усіх жуків зберу!

Два роки дід обприскував хімікатами колорадського жука. На третій рік жук вже сам

допомагав дідові підгортати картоплю.

Дружина сварить чоловіка:

– Ти знову замість того, щоб кропити город, цілий день сидиш у кріслі й читаєш анекдоти про колорадських жуків!

– Жінко, не заважай, я вивчаю їхні слабкі місця та звички перед боєм.

Зустрічаються два жуки на картоплі:

– Слухай, куме, а чого це сьогодні так смердить отрутою, але ніхто з наших не падає?

– А це господар читав в

інтернеті народні методи, і замість хімії покропив нас мильним розчином з часником!

– Чому молдавани саджають картоплю вночі?

– Щоб колорадські жуки не бачили, куди їй закопали!

– Синку, ти куди це зібрався з відром і ложкою?

– Та йду на город, тату. Ти ж сам казав, що найкращий засіб від колорадського жука – це ручний збір.

– Ого! Ти такий розумний! Може, ти ще й у хаті сам прибереш?

Що віщують зорі?

ГОРОСКОП НА 15–21 ЧЕРВНЯ

ОВЕН (21.03 – 20.04)

Тиждень підштовхне вас до рішень, які давно «висіли в повітрі». Не тягніть – самі не вирішаться. У коханні – менше гордості, більше простих слів. А якщо вам цього тижня наливатиме каву жінка або чоловік у вишиванці – погоджуйтеся, але обережно: це може бути початок історії, яку потім доведеться пояснювати друзям. **Сприятливий день** – середа, **несприятливий** – понеділок.

ТЕЛЕЦЬ (21.04 – 21.05)

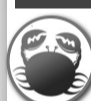
Гроші люблять рахунок, а ви цього тижня – чесність із собою. У стосунках – стабільність, але не перетворюйте її на «і так зійде». Не купуйте ще одну «дуже потрібну річ» – у вас уже є три такі самі, просто в різних кутках хати. А на дзвінки після дев'ятої відповідайте обережно: там або кредит, або хтось згадав про вас не просто так. **Сприятливий день** – п'ятниця, **несприятливий** – вівторок.

БЛИЗНЮКИ (22.05 – 21.06)

Ідей багато – виберіть хоча б одну і доведіть до кінця. У коханні буде легше, якщо не почнете аналізувати кожне слово, кому воно було сказане і з якою інтонацією. Якщо захочеться написати комусь: «Привіт, як ти?» – подумайте, чи готові до відповіді. Особливо після опівночі: там відповідають уже не люди, а сюжетні повороти. **Сприятливий день** – понеділок, **несприятливий** – субота.

РАК (22.06 – 22.07)

Тиждень про внутрішній баланс і турботу про себе. У стосунках слухати важливіше, ніж переконувати. Не беріть на себе більше, ніж можете витягнути, бо героїзм – це добре, але спина одна. А якщо раптом захочеться «на хвилинку» зайти в соцмережі – зорі вже бачили, як ця хвилинка закінчується о другій ночі. **Сприятливий день** – четвер, **несприятливий** – неділя.

ЛЕВ (23.07 – 21.08)

Ви в центрі уваги – навіть коли мовчите. Використайте це розумно і не перетворюйте кожну розмову на урочисте вручення вам корони. У коханні – ширість без спецефектів і зайвих пауз для драматизму. А якщо вам аплодують – перевірте, чи це точно вам, а не тому, хто стоїть позаду з тортом. **Сприятливий день** – вівторок, **несприятливий** – п'ятниця.

ДІВА (22.08 – 23.09)

Плани – хороші, але життя внесе свої правки – не панікуйте. У стосунках – більше тепла, менше аналізу і внутрішніх протоколів перевірки. Не намагайтеся виправити всіх навколо – це не ваш тижневий план, а довгобуд на кілька поколінь. А якщо вже дуже хочеться порядку – почніть із холодильника: там правда. **Сприятливий день** – середа, **несприятливий** – субота.

ТЕРЕЗИ (24.09 – 23.10)

Баланс трохи хитнеться, але ви впораєтесь. У коханні будуть приємні моменти, якщо не почнете все ускладнювати до рівня засідання комісії. Не відповідайте «як скажеш» – цього разу краще мати свою думку. Навіть якщо вона комусь не сподобається, зате вам нарешті стане легше дихати. **Сприятливий день** – субота, **несприятливий** – вівторок.

СКОРПІОН (24.10 – 22.11)

Інтуїція працює чітко – не ігноруйте її. У стосунках – чесність без зайвих перевірок, бо детектив із вас добрий, але не всім хочеться жити в серіалі. Не повертайтеся до старих історій – там максимум ностальгії і мінімум сенсу. Якщо минуле знову постукає, спитайте через двері: «Хто там?» – і не факт, що треба відчиняти. **Сприятливий день** – п'ятниця, **несприятливий** – понеділок.

СТРЕЛЕць (23.11 – 21.12)

Тиждень про рух і нові можливості. Не обов'язково великі – головне, що вперед. У коханні гумор врятує навіть складні розмови, якщо не жартувати в момент, коли від вас чекають серйозної відповіді. І не погоджуйтеся на фразу: «Давай швидко щось придумаємо» – швидко там точно не буде. **Сприятливий день** – четвер, **несприятливий** – неділя.

КОЗОРИГ (22.12 – 20.01)

Робота потребує фокусу – не розпоршуйтеся. У фінансах – обережність і холодна голова, навіть якщо серце просить «та купимо, бо життя одне». У стосунках буде стабільність, якщо не почнете «виховувати» партнера, як молодого спеціаліста на випробувальному терміні. І не відкладайте розмову, яку вже тиждень прокручуєте в голові, – вона сама не розмокчеться. **Сприятливий день** – понеділок, **несприятливий** – п'ятниця.

ВОДОЛІЙ (21.01 – 18.02)

Зміни вже поруч – не опирайтеся їм. У любові можливе щось нове або несподіване, тому не робіть вигляд, що вас нічим не здивуєш. Не відповідайте одразу на всі повідомлення – хай трохи висять, інтрига теж працює. Але не переганяйте: якщо повідомлення зависне надовго, сюжет може піти до іншого автора. **Сприятливий день** – середа, **несприятливий** – субота.

РИБИ (19.02 – 20.03)

Інтуїція веде правильно, навіть якщо логіка бурчить десь із заднього сидіння. У стосунках увага до дрібниць зробить більше, ніж гучні слова. Дайте собі відпочинок – це необхідність, а не розкіш. І якщо тягне написати комусь о першій ночі – напишіть краще список справ на завтра: він принаймні не образить. **Сприятливий день** – вівторок, **несприятливий** – четвер. ■

ВОЛИНЬ
www.volyn.com.ua t.me/Volyn_ZMI
facebook.com/Volyn.ZMI

Головний редактор і відповідальний за випуск
ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович

Тижневик «Волинь». Ціна Договірна.
Набраний і зверстаний в комп'ютерному центрі ТзОВ «Газета «Волинь»

ЗАСНОВНИК: ТЗОВ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»

Місцезнаходження видавця:
43025, м. Луцьк, просп. Воли, 13.

Поштова адреса за якою здійснюється редакційний контроль:
вул. Ковельська, буд. 2, м. Луцьк Волинської обл., 43016.

volyn.nova@gmail.com,
reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року.*

Телефони редакції:

066 82 47 160, 096 77 31 037

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Головний бухгалтер

ВДОВИЧЕНКО

Тамара Федорівна

Політики

УЛИЦЬКИЙ

Василь Михайлович

Інформації

ВЛАШИНЕЦЬ

Леся Степанівна

Інтернет-новин

НЕКОЗ Наталія Валеріївна

Передплати і розповсюдження

КОСІВСЬКА Ольга Олександрівна

Спеціальні кореспонденти

ЛІСОВИЙ Ігор Сергійович

ІВАНЮК Раїса Іванівна

Літературний редактор

ЗАГАЙКО Катерина Євгенівна

ТзОВ «Газета «Волинь»
п/р UA83305299000026007000803281 КБ
Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ
02471695 Друк офсетний.
Обсяг 4 друк. аркуші

Передплатний індекс: 30000

Ідентифікатор медіа: R30-02496,

рішення від 18.01.2024 № 142.

Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер»

м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.: (0352)
52-27-37. http://a-print.com.ua

Тираж випуску: 8060.

Замовлення № 899.

Редакція залишає за собою право літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку авторів. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нова» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видання заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою «*» друкуються на правах реклами.

За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе.

Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Цікавий співрозмовник

Лучанин Андрій Корнійчук створює ліри для всього світу

Колишній інженер-конструктор уже майже десять років власноруч повертає до життя старовинний інструмент, у якому дерево, точність і людські руки народжують живий голос століть

Від дерев'яної заготовки до першого звучання – кожна ліра в руках Андрія Корнійчука проходить шлях тонкої ручної праці й великої любові до музики.

Найкращі для музичного інструмента – клен та ялина.

З НАФТОГАЗОВОЇ ІНЖЕНЕРІЇ – У МУЗИЧНЕ РЕМЕСЛО

У приміщенні пахне деревиною. Панує творча атмосфера кропіткої ручної праці. На полицях і столах – складові частини майбутніх інструментів, фурнітура, дерев'яні заготовки. Усе це створює особливе відчуття: музика тут присутня ще до того, як інструмент зазвучить.

– Все починається

з дерева, – каже Андрій Корнійчук, беручи до рук заготовки. – Найкращі для музичного інструмента – клен та ялина. З таких дошок робимо форму, усе підганяємо вручну. І потім виходить ось така ліра. Це – найновіша, яку я сьогодні завершив. За майже 10 років моєї праці разом із помічниками ця, за рахунком, – 670-та. І ви сьогодні почуєте, як

вона звучить... За фахом Андрій Корнійчук – буровик. Закінчив Івано-Франківський нафтогазовий університет, працював у Києві інженером-конструктором, створював приладдя для нафтогазової промисловості. У період Майдану з роботою староків моєї праці разом із помічниками ця, за рахунком, – 670-та. І ви сьогодні почуєте, як

нуля. Тепер він каже, що ні про що не шкодує, бо саме цей поворот долі привів його до справи для душі.

Поштовхом стало захоплення музикою.

– Музичної освіти я не маю. Але мав досвід гри на гітарі та губній гармошці. Тісно спілкувався з Віктором Іщуком – відомим волинським майстром старовинних музичних інструментів, який, на жаль, нещодавно помер. Він робив і волінки, і сопілки, і ліри, я мав можливість тримати їх у руках. А будучи інженером-конструктором, відразу думав, що можна тут покращити.

Віктор Іщук виготовляв переважно традиційні українські народні ліри. Андрій же зацікавився сучасними європейськими зразками – з двома октавами, 24 клавішами, ширшим діапазоном і багатшою палітрою звуків. Згодом зібрав навколо себе друзів-однодумців, які мали досвід роботи з деревом. Так виникла творча майстерня.

Колись над виготовленням лір працювало шестеро чоловіків, кожен мав своє завдання. Нині всі друзі-колеги Андрія воюють. У цеху разом із ним залишився лише один помічник – його учень.

Продовження розповіді – на с. 9

Золоті слова

Успіх – це не випадковість. Це важка праця, наполегливість, навчання, самопожертва і, перш за все, – любов до того, що ви робите або вчитеся робити.

(ПЕЛЕ (1940–2022), Король футболу з Бразилії, триразовий чемпіон світу).

2026 ЧЕРВЕНЬ

Аркадій, Марія, Юхим, Варфоломій, Варнава, Єфрем, Охрім.

11 Четвер

День Сил безпілотних систем ЗСУ.

схід – 02:17, захід – 17:08. Спадаючий півмісяць. 26-й день.
схід – 05:05, захід – 21:31. Тривалість дня – 16:26. Тривалість ночі – 07:34.

12 П'ятниця

День працівника фондового ринку України. Всесвітній день боротьби з дитячою працею.

схід – 02:35, захід – 18:38. Спадаючий півмісяць. 27-й день.
схід – 05:05, захід – 21:31. Тривалість дня – 16:26. Тривалість ночі – 07:34.

13 Субота

13.06. 2014 року українські війська визволили місто Маріуполь від проросійських терористів.

схід – 03:01, захід – 20:10. Спадаючий півмісяць. 28-й день.
схід – 05:05, захід – 21:32. Тривалість дня – 16:27. Тривалість ночі – 07:33.

14 Неділя

Всесвітній день донора крові. День блогера. День працівників легкої промисловості.

схід – 03:39, захід – 21:34. Спадаючий півмісяць. 0-й день.
схід – 05:05, захід – 21:32. Тривалість дня – 16:27. Тривалість ночі – 07:33.

15 Понеділок

Всесвітній день мотоцикліста. День захисту людей похилого віку.

схід – 04:34, захід – 22:41. Молодий місяць. 1-й день.
схід – 05:05, захід – 21:33. Тривалість дня – 16:28. Тривалість ночі – 07:32.

16 Вівторок

16.06.1934 року в Харкові відкрився перший з'їзд письменників України. Створено Спілку письменників України (СПУ).

схід – 05:48, захід – 23:27. Зростаючий півмісяць. 2-й день.
схід – 05:05, захід – 21:33. Тривалість дня – 16:28. Тривалість ночі – 07:32.

17 Серeda

Василь, Йосип, Інокентій, Кирило, Климент, Микита, Мануїл, Савелій, Фелікс, Ананій, Никифор, Осип, Філоніда.

схід – 07:16, захід – 23:59. Зростаючий півмісяць. 3-й день.
схід – 05:05, захід – 21:34. Тривалість дня – 16:29. Тривалість ночі – 07:31.

Неспокійні серця

Завдяки волинянці в Італії проросло українське коріння

Уродженка Сереховичів на Старовижівщині Юлія Євтушик, яку газета «Волинь» визнала «Людиною 2025 року», започаткувала недільну школу при церкві Святого Юди Тадея в місті Форлі, щоб діти українських родин знали свою мову, історію і родовід

Юлія Євтушик (ліворуч): українське серце, що б'ється далеко від дому, і допомагає діткам учитися бути українцями.

недільній школі, що діє при церкві Святого Юди Тадея італійського міста Форлі, в якому вона живе

вже понад чверть століття. Власне, пані Юлія стала ініціатором відкриття цієї школи й викладала

дітям історію України та українську мову.

Розповідь про це – на с. 8

Магнітні бурі у червні:

Подбайте заздалегідь про ліки від тиску і головного болю. Відмовтеся від алкоголю, кофеїну, важкої та гострої їжі. Бережіть себе і своїх рідних!

- Слабкі: 12, 17, 29, 30.
- Середні: 10, 11, 21, 27.
- Сильні: 18, 19, 20, 28.

Під час магнітних бур метеозалежні люди можуть відчувати головні болі, підвищену стомлюваність і зміни настрою.

Катерина ЗУБЧУК

Найбільше мені хотілося передати малечі ту любов до України, яку я сама ношу в серці, – з такими словами звернулася наша землячка Юлія Євтушик до присутніх на останньому дзвоніку в

Прогноз погоди на Волині на 10 – 17 червня

Середа 10 червня	Четвер 11 червня	П'ятниця 12 червня	Субота 13 червня	Неділя 14 червня	Понеділок 15 червня	Вівторок 16 червня	Середа 17 червня
мін. макс. +16° +22°	мін. макс. +17° +20°	мін. макс. +12° +20°	мін. макс. +12° +18°	мін. макс. +12° +19°	мін. макс. +12° +19°	мін. макс. +12° +19°	мін. макс. +12° +21°

Волинським лісникам-ветеранам безкоштовно видають дрова. У 2026 році таку підтримку «Поліський лісовий офіс» вже надав на понад 15 мільйонів гривень. Минувало року – на майже 17 мільйонів гривень.

Статки засновника компаній SpaceX і Tesla 54-річного Ілона Маска (на фото) наблизилися до позначки в 970 мільярдів доларів. Він заробляє 3,6 мільйона доларів на годину. Багатство Маска перевищують річний економічний обсяг 125 країн, України, зокрема, – в 10 разів.

Місячний і сонячний календарі складв Вадим ХОМІК, вчитель фізики та астрономії КЗССО «Луцький ліцей №1 Луцької міської ради».